

Slavíci z Madridu

Detektivní komedie

Petr Tomšů
petr@tomsu.cz

Obsazení 4 muži a 5 žen

Nápovědní verze z 2020-09-06

O HŘE

V malém penzionu Madrid se ubytuje stárnoucí zpěvák a jako nezbytný doplněk sebou přiváží i svou jedinou cenu – Zlatého slavíka. O chvíli později se ve stejném penzionu ubytuje zpěvačka, konkurentka, která má Slavíky dva. Ředitelka je nadšena. Ovšem pouze do doby, než se začnou Zlatí slavíci ztrácet. Podezřelý je každý – hosté, personál i pes Artaban. Detektivní komedie ze světa šoubyznysu a malých penziónek, u které se diváci pobaví na účet celebrit a jejich bezmezných obdivovatelů.

SCÉNICKÉ POZNÁMKY

Scéna je rozdělena na tři části. V přední části vlevo je RECEPCE, v pravé BAR. Uprostřed je dozadu posunutý POKOJ, který je možné zakrývat závěsem nebo nasvícením. Pokoj představuje postupně POKOJ TOMA a POKOJ ŘEDITELKY. Je v něm postel a stůl, na stole funkční lampička. Z prostoru mezi recepcí a pokojem vychází postavy jako z chodby k pokojům. Bar představuje barový pult a dvě barové židle. Před barem je stůl a dvě obyčejné židle. Na stole leží popelník. Na baru je malá vázička s kytkou. Za barem je počítač – notebook. Nad recepcí je nápis PENZION MADRID. Na pultíku leží malý zvonek a telefon. Na recepci visí historický zarámovaný dokument – Alfrédův průkaz ZTP. Pes Artaban nemusí být samozřejmě živý, stačí chlupatá koule na tyčce připomínající vodítko.

Obsazení – charakteristika postav

0001	Ředitelka:	Vystrašená ředitelka penzionu	Lucie Sedláčková
0002	Terezka:	Milá holka pro všechno	Klára Nováková
0003	Žofrej:	Agent proti své vůli	Jiří Pytela
0004	Alfréd:	Starý recepční s pochybnou minulostí	Miroslav Cabala
0005	Tom:	Zpěvák – bývalá hvězda	Ondra Cabala
0006	Týna:	Zpěvačka – současná hvězda	Míša Sehnalíková
0007	Boušková:	Pojišťovačka na penzi.....	Marcela Plšková
0008	Vokoun:	Opilec	Radek Sehnalík
0009	Vokounová:	Jeho žena.....	Pavla Vančuríková

Režie: Marcela Plšková
Nápovědka: Gabriela Sehnalíková
Technický koutek: víly, šotci, Káťa Hyclová a jiní skřítki

Velikost role dle počtu studovaných znaků

0001	Ředitelka:	12551
0002	Terezka:	6220
0003	Žofrej:	17112
0004	Alfréd:	7676
0005	Tom:	6216
0006	Týna:	2809
0007	Boušková:	2857
0008	Vokoun:	2065
0009	Vokounová:	2853

DĚJSTVÍ I

Obraz 1

*{Recepce. Zvenku přichází k recepci Boušková. Cin-
ká na zvonek a přivolá tak do recepce recepčního
Alfréda.}*

0001 Alfréd: Á, paní Boušková. Dobrý večer. Už jste zpátky ze své večerní pochůzky?

0002 Boušková: *{rozmrzele}* Ale jo.

0003 Alfréd: Copak, copak. Dneska zase nebrali?

0004 Boušková: Ani ťuk.

0005 Alfréd: Jakou máte návnadu?

0006 Boušková: Máme unikátní pojištění, které nemá nikdo na trhu. Pojištění proti úrazu bleskem. Řeknete si, že jenom hlupák by se proti takovému jasnému nebezpečí nepojistil. A vidíte – dnes nikdo.

0007 Alfréd: Lidi jsou nepoučitelní.

0008 Boušková: Tak mě napadá, vy už jste pojištěný proti úrazu bleskem?

0009 Alfréd: *{překvapeně}* Ještě ne!

0010 Boušková: A přitom máte nejvyšší čas! Blesky nám tady v kraji řadí jako černý mor. Minulý měsíc zabil blesk v Pardubickém kraji jednoho úředníka z finanční správy.

0011 Alfréd: Tak to snad není taková škoda.

0012 Boušková: A minulý týden ve Zlínském kraji blesk jen těsně minul jednoho důchodce v parku. Schválně, kolikrát za život vám blesk způsobil nějaký úraz?

0013 Alfréd: *{přemýšlí}* Loni jsem na střeše zakopl o hromosvod, jestli se to počítá.

0014 **Boušková:** Tak vidíte, je to jen otázka času. Pravděpodobnost, že do vás uhodí blesk je jedna ku šesti. Jako když při Člověče, nezlob se hodíte šestku.

0015 **Alfréd:** Nebo když prohrajete při ruské ruletě.

0016 **Boušková:** Přesně. Správně bych se k vám ani neměla přibližovat.

{Alfréd ustaraně pohlédne nad sebe.}

0017 **Alfréd:** Ano, jste velice laskavá. Ale poslouchejte, až mě ten blesk zabije, komu případnou peníze z mé pojistky?

0018 **Boušková:** Vaší manželce, pochopitelně.

0019 **Alfréd:** Nejsem ženat.

0020 **Boušková:** Tak vašim dětem.

0021 **Alfréd:** Nemám děti.

0022 **Boušková:** V tom případě se o dědictví včetně pojistky podělí vaši příbuzní.

0023 **Alfréd:** Nemám žádné příbuzné.

0024 **Boušková:** {se smíchem} Nemáte příbuzné? Počkejte, až zemřete. U notáře jich bude plná čekárna.

0025 **Alfréd:** A když ne?

0026 **Boušková:** Můžete pojistku napsat na kohokoliv. Třeba na vaší, é..., přítelkyni v domácnosti. Máte někoho takového ne?

0027 **Alfréd:** {přemýšlí} Přítelkyni v domácnosti – to myslíte asi mou rychlovarnou konvici. Nemyslím si, že bych chtěl na stáří zabezpečit svůj domácí spotřebič.

0028 **Boušková:** No, tak upřímně, jenom mezi námi, žádné peníze byste nejspíš stejně nedostal. Takže s tím bych si hlavu nelámala. Tak co plácáme si?

0029 **Alfréd:** {váhavě} No, když je to takhle, tak to bych v tom případě mohl, eventuálně snad...

{Boušková se už raduje a strká Alfrédovi propisku k podepsání smlouvy, kterou vytahuje z kapsy. Celý plán ale v okamžiku zhatí ředitelka penzionu, která jako velká voda přibíhá prostřední chodbou a v ruce svírá starou vinylovou desku.}

0030 Ředitelka: No co to je, Alfréde, takhle zdržovat hosta. Rychle jí vydej klíče, ať si na nás nestěžuje, že ji zdržujeme od práce, šup, šup!

0031 Boušková: Ale naopak, mě nikdo nezdržuje, já bych naopak uvítala, kdyby...

{Její pokusy o podepsání smlouvy končí Alfrédovým odměřeným podáním klíče od jejího pokoje a jasným pokynutím směrem do penzionu. Smlouva zůstává ležet na pultě. Boušková rezignovaně odchází chodbou, kterou přišla ředitelka.}

0032 Ředitelka: Tak to bychom měli. Kde je Tereza?

0033 Alfréd: V kuchyni.

0034 Ředitelka: Jdu pro ni. Počkejte tady!

{Odbíhá středovou chodbou. Těch několik málo vteřin klidu Alfréd využívá k tomu, že si prohlédne nabízenou smlouvu a s úsměvem ji roztrhává.}

0035 Alfréd: Amatérka.

{Do recepce přichází Terezka následovaná ředitelkou. Postaví se k Alfrédovi a ředitelka jim začne mávat před očima onou starou deskou.}

0036 Ředitelka: Tak jestlipak víte, co je tohle?

{Přitom vyjme z obalu desku samotnou a jako černý drahokam ji všem ukáže. Alfréd si ji značně přezíravě a s despektem prohlédne.}

0037 Alfréd: Domnívám-li se správně, jde o vynález vinylo-

vé desky. Velmi populární mezi dnešní mládeží. Ovšem, dle mého, poctivý váleček se včelím voskem může tato chemie těžko kdy nahradit.

0038 **Ředitelka:** Ano, je to starý, dobrý, zdravý vinyl. Ale není ani tak důležité, z čeho je tato deska vyrobená, jako to, co na ní je. Říká vám něco jméno Tom?

0039 **Alfréd:** V zákopech jsme měli jednoho Toma. Byl to Němec a jmenoval se Tom Hanks.

0040 **Ředitelka:** *{zpomaluje}* Nee. Je to Čech a je to zpěvák. Nic vám to neříká?

0041 **Terezka:** Tak toho znám. Mamka ho zamlada poslouchala. Nevyhrál dokonce nějakého Slavíka?
{Konečně se ředitelka rozzáří a málem Terezku obejmeme.}

0042 **Ředitelka:** Ano, vyhrál! Je to slavná osobnost. Celebri-ta! A tato hvězda stráví víkend v našem penzionu. A taky mi podepíše tuto desku. Není to úžasné?
{Terezka se na sebe s Alfrédem dost otráveně podívají a pokrčí rameny.}

0043 **Terezka:** Kam ho šoupnem? Na trojku?

0044 **Ředitelka:** Jaképak šoupnem? Šoupat můžete skříň z rohu do rohu. Ne umělce. Nic lepšího nemáme?

0045 **Terezka:** Nemáme.

0046 **Ředitelka:** No tak ho tam strčte.

0047 **Terezka:** Já jdu připravit pokoj.

{Terezka odchází do chodby. Ředitelka zůstává a prohlíží si vstup do penzionu.}

0048 **Ředitelka:** Moc vábně to tu teda nevypadá. Chtělo by to nějak nazdobit. První dojem je vždycky nejdůležitější. Trošku to vylepšíme.

{Ředitelka spěchá do chodby. Do penzionu přichází zvenku Žofrej.}

0049 **Žofrej:** Dobrý večer, Alfréde.

0050 **Alfréd:** Dobrý večer, pane. Vy jste šestka, že?

0051 **Žofrej:** Ano. *{Alfréd mu podává klíč od pokoje a přitom ho varuje.}*

0052 **Alfréd:** V tom případě bych si dal pozor na blesky.

0053 **Žofrej:** *{zmateně}* Ano, děkuji.

0054 **Alfréd:** Budete si ještě něco přát?

0055 **Žofrej:** Asi ne. Osprchnu se a dám si pivo na baru. Zatím nashle.

{Žofrej odchází, Alfréd zůstává sám. Za chvíli uslyší podivné zvuky stěhování. Udiven se rozhlíží. Z chodby vychází ředitelka a táhne sebou štafle. Sama je ověněna zlatými a stříbrnými řetězy, které se motají na vánoční stromek. Zastaví se před recepcí a oddechuje.}

0056 **Ředitelka:** Nemůžete mi pomoci, Alfréde?

{Alfréd se místo odpovědi ukáže na zarámovanou listinu na zdi recepce, která už z dálky působí historickým dojmem. Ředitelka mávne rezignovaně rukou.}

A já vím. Váš průkaz ZTP.

0057 **Alfréd:** Podepsaný císařem Františkem Josefem I.!

0058 **Ředitelka:** Já si jednou najdu čas, půjčím si učebnici dějepisu a spočítám si všechny ty vaše datumy. Nějak mi to nevychází.

{Alfréd krčí rameny. Mezitím se ředitelce v recepci podařilo postavit štafle před hlavní dveře a začíná po nich šplhat.}

Ted' na to ale nemám čas. Volal mi mistr Tom, že je

kousek odtud a objednal si k večeři nudle s kaviárem.

0059 **Alfréd:** Kvůli tomu se přece nemusíte věšet.

0060 **Ředitelka:** Nikdo se nevěší, večeři jsem mu objednala a teď tady chystám výzdobu. Mistr projde do našeho penzionu slavobránou a řekne si – hergot fagot, to je ale slušný podnik! Ten doporučím svým kamarádům.

0061 **Alfréd:** Ano, to je pravděpodobné. Nebo se zeptá, proč jsme ještě nesundali vánoční výzdobu.

0062 **Ředitelka:** {zaraženě} A sakra. Já zapomněla na hvězdu. Slavobrána bez hvězdy, kdo to kdy viděl.
{Slézá dolů a odbíhá pro zapomenutou hvězdu.}

Obraz 2

{Recepce. Jen co ředitelka zmizí, přichází zvenku do recepce Tom v kožených kalhotách a v dlouhém koženém kabátě. Na hlavě má kožený westernový klobouk. Hned u vchodu naráží do štaflí, se kterými chvíli bojuje, než se mu je podaří obejít.}

0063 **Tom:** Co to má znamenat?

0064 **Alfréd:** Dobrý večer.

0065 **Tom:** No nazdar. Vy máte zavřeno? Nebo malujete?

0066 **Alfréd:** To je slavobrána.

0067 **Tom:** Slavobrána? To je spíš skandál. Co na to mám říct?

0068 **Alfréd:** Hergot fagot, to je ale dobrý podnik, ten doporučím svým kamarádům.

0069 **Tom:** No to je drzost, na takové chování já nejsem zvyklý. Já můžu zase klidně odjet! Víte, kdo já jsem?

0070 **Alfréd:** Vy budete asi ten idol dnešní mládeže.

{Tom se zarazí, tenhle nechtěný kompliment nečekal.}

0071 **Tom:** Tak vidíte, aspoň jste mě poznal. Je vidět, že se vyznáte. Je tady ředitel?

{Alfréd naznačí rukou směr k chodbě, odkud právě přichází ředitelka s obrovskou vánoční hvězdou v náručí. A už ode dveří začíná s chvalozpěvy.}

0072 **Ředitelka:** Vítejte, mistře! Konečně jsme se dočkali. Je to pro nás velká čest. Jakou jste měl cestu?

0073 **Tom:** *{povýšeně}* Vy jste tady ředitel-ka?

0074 **Ředitelka:** K vašim službám, mistře.

0075 **Tom:** Musím si postěžovat. Jsem velice nemile překvapen úrovní vašich služeb. Myslel jsem, že jsem si objednal špičkový hotel na víkend a tady se zatím snad maluje, nebo co. A vánoční ozdoby jste taky ještě nesundali.

0076 **Ředitelka:** Jde patrně o omyl, mistře, chystali jsme pro vás slavnostní uvítání. Tady.

{Ředitelka ukazuje Tomovi obrovskou hvězdu, kterou chtěla pověsit nad vchod. Zpěvák si ji otráveně prohlíží a pak ji k překvapení všech bere ředitelce z rukou, jako by šlo o vzácný dar.}

0077 **Tom:** No tak díky, to nemuselo být. Večeře je připravená?

0078 **Ředitelka:** Samozřejmě, můžeme ji ihned podávat.

0079 **Tom:** Výborně. Jsem strašně unavený. Půjdu si na chvíli lehnout. Na večeři mě nebudte. Zavazadla mám ve voze, odneste mi je na pokoj.

0080 **Ředitelka:** Jistě, hned někoho seženu.

{Ředitelka odbíhá. Tom si mezitím podezřele měří Alfréda.}

0081 **Tom:** Klíče od pokoje.

0082 **Alfréd:** Nejprve vás musím zapsat do knihy hostů. Váš

občanský průkaz, prosím.

0083 **Tom:** Občanský co?

0084 **Alfréd:** Průkaz.

{Do recepce se vrací ředitelka. Zjišťuje, o co se jedná.}

0085 **Ředitelka:** Alfréde, co se zase děje?

0086 **Tom:** Občanský průkaz jsem naposledy musel někde ukazovat, když mi bylo patnáct. Chtěl jsem do kina na nepřístupný film. Občanku jsem sebral fotrovi a stejně mi to bylo prd platný. Ale od první Bratislavské lyry po mně nikdo nic takového nechtěl!

0087 **Ředitelka:** Omluvte, prosím, našeho recepčního. Je ze staré školy. Ještě neví, co jsou to celebrity. Já samozřejmě všechny potřebné údaje vyplním za vás.

0088 **Tom:** Tak to ne. Za mě nikdo nic vyplňovat nebude. Já vám ten průkaz najdu.

{Začne si prohledávat všechny kapsy svého koženého kabátu. Přitom si polohlasem stěžuje.}

To jsem teda ještě nezažil. Občanský průkaz. To až budu vykládat Goťákovi!

{Jakmile ředitelka slyší jméno Gott, rychle se pokřikuje a vztekle hází očima po Alfrédovi. Tom v hloubi kabátu na něco narazí a položí to na stůl. Je to Zlatý slavík. Ředitelka má co dělat, aby neomdlela. Dramaticky se chytá stolu.}

0089 **Ředitelka:** Je to to, co si myslím?

{Alfréd si bere od Toma občanku.}

0090 **Alfréd:** Ježek v kleci? Slyšel jsem, že jde o velmi povědenou hru pro bystré kluky.

0091 **Tom:** Ano, tohle je Zlatý slavík. Nejprestižnější cena pro špičkové umělce.

{Z chodby vychází Vokoun, na vodítku má psa Artabana, který ho neomylně táhne k venkovním dveřím. Opilý Vokoun se potácí za psem a nadává mu.}

0092 Vokoun: Kdybych já šel pokaždý, když se mně chce, tak bych se ani nevracel. Taky nemůžeš chvíli vydržet. *{Potom si všimne společnosti, která se sešla u recepce a hlasitě ji pozdraví.}*

Brej večír.

{U štaflí taky chvíli bojuje, ale nakonec i s Artabanem opouští penzion. Štafle zboří a bere sebou. Tom se za ním udiveně dívá a ředitelka se snaží malou lží zachránit situaci.}

0093 Ředitelka: To je taky umělec. Národní. Hraje v Národním.

0094 Tom: No to je úroveň. V dnešní době televizních rychlokvašek už člověk nemůže věřit nikomu. Proto taky raději všude vozím svůj poklad sebou.

{Slavnostně zvedá zlatého Slavíka vysoko nad hlavu, aby ho všichni viděli.}

Je za ním obrovská spousta dřiny, potu a odříkání mého manažera. Jde o nejcennější věc, kterou mám!

0095 Ředitelka: O tom nepochybuji. Je to obrovská vzácnost!

{Tom pokládá Slavíka na pult. Ředitelka si chce šáhnout, ale je Tomem odstrčena.}

0096 Tom: Prosím nešahat, co kdyby upadl?

0097 Alfréd: Jedna paní nám tu chodí uklízet.

0098 Ředitelka: A mistře, mohu se zeptat, jakou cenu asi tato cena má?

0099 Tom: Říká vám něco Věstonická Venuše?

0100 **Alfréd:** Myslíte tu pravěkou sošku nevyčíslitelné hodnoty?

0101 **Tom:** Jo, přesně tu. Tak za tohohle slavíka mi jeden sběratel nabízel ty Venuše tři!

0102 **Ředitelka:** {ohromeně} To je neuvěřitelné!

0103 **Alfréd:** Taky bych řekl.

{Vrátí zpěvákovi občanský průkaz.}

0104 **Tom:** No jestli po mně už nechcete žádné průkazy, rád bych si odešel na pokoj odpočinout. Mám, doufám, ten nejlepší pokoj?

0105 **Ředitelka:** Pochopitelně, ten nejlepší. Vid', Alfréde?

0106 **Alfréd:** Ano. Lepší nemáme.

{Podává Tomovi klíče.}

První patro, pokoj číslo tři na konci chodby.

0107 **Tom:** Uvidíme. A nezapomeňte na ta zavazadla.

{Tom si vezme klíče od Alfréda a odchází do chodby. Ředitelka se obrátí s prosbou na Alfréda.}

0108 **Ředitelka:** Pomohl byste nám s Terezkou ty kufry...

{Ředitelka ani nedomluví a Alfréd jen mlčky ukáže na zarámovaný průkaz ZTP. Ředitelka našťavaně mávne rukou a odchází ven k autu pro zavazadla.}

Obraz 3

{Pokoj Toma. Tom vchází do svého pokoje. I v botách si lehá na postel a prohlíží si svého Slavíka. Mazlí se s ním a leští ho hadříkem. Ozve se nesmělé zaklepání.}

0109 **Tom:** No co je?

{Do pokoje vchází ředitelka s Terezkou. Ředitelka vleče dva kufry a Terezka jakousi dřevenou desku a k ní}

čtyři nohy.}

0110 **Ředitelka:** Omlouvám se, mistře, že rušíme, ale donesli jsme vám zavazadla.

0111 **Tom:** Vy se naotravujete, dejte je sem.

{Ředitelka položí kufry k posteli.}

0112 **Ředitelka:** Jak se vám líbí pokoj?

0113 **Tom:** No už jsem měl lepší.

{Terezka si prohlédne jeho boty v peřinách.}

0114 **Terezka:** To jde vidět.

0115 **Tom:** A kde je krb?

0116 **Ředitelka:** Krb?

0117 **Tom:** No krb. Hořící díra ve zdi.

0118 **Ředitelka:** Jo krb!

{Ředitelka si prohlíží zdi pokoje, hledá krb.}

Vypadá to, že v tomto pokoji není krb nainstalován. Vy jste chtěl pokoj s krbem? V požadavcích jsem to asi musela přehlédnout.

0119 **Tom:** Vždycky chci pokoj s krbem.

0120 **Ředitelka:** Samozřejmě! Terezko, na kterých pokojích máme krb?

{Ředitelka divoce gestikuluje na Terezku, aby ji v tom nenechala. Terezka vypočítává.}

0121 **Terezka:** Krby máme na dvojce, na šestce, na sedmičce ne, tam máme pec. Na osmičce nic, tam je mořské akvárium, ale na dvanáctce je taky krb. Dokonce s výhledem na moře.

0122 **Tom:** Na moře?

0123 **Terezka:** Když je dobré počasí a dohlednost je tak tisíc kilometrů.

0124 **Ředitelka:** Ale mistře, bude brzy noc. Hosté se nám

ukládají ke spánku. Jestli chcete krb, můžu vám zatím provizorně zapojit přímotop.

0125 Tom: No tak dobrá, nechte to tak. Já už jsem taky unavený.

{Tereзка předá ředitelce svůj náklad – desku a nohy.}

0126 Ředitelka: A co tady s tou deskou?

0127 Tom: S jakou deskou? To je krbová římsa. Na co myslíte, že jsem potřeboval ten krb?

0128 Ředitelka: *{zmateně}* Aha, ano, to je logické.

0129 Tom: Poskládejte ji támhle u zdi.

{Ředitelka se snaží poskládat římsu dohromady tak, aby stála, ale než se ji to povede, několikrát ji spadne. Nakonec se ji to podaří, ale výsledek nevypadá zrovna pěkně.}

0130 Tereзка: Mám nepříjemný pocit, že vím, na co to je.

{Tom vstává z postele a na provizorní krbovou římsu slavnostně pokládá svého slavíka.}

0131 Tom: Všechny významné ceny se musí skladovat výhradně na krbových římsách.

{Ředitelka chce dojem vylepšit ještě narovnáním římsy, ale naopak způsobí téměř pád zlaté sošky. Před pádem ji zachrání Tom, který ji v poslední chvíli akčním skokem a s výkřikem chytne. Pohledem sjede vylekanou ředitelku.}

Co tomu říkáte?

0132 Ředitelka: *{vylekaně}* Nemám slov.

0133 Tom: Hrál jsem v několika bojových muzikálech. To se nezapomíná.

0134 Ředitelka: Je to nádhera, ale teď, jestli dovolíte, si půjdu píchnout adrenalin do srdce.

{Odpotáci se z pokoje. Tereзка chce jít také.}

0135 Tereзка: Ještě vám přinesu čisté ručníky.

{Tom to nevydrží a začne Terezce dělat návrhy.}

0136 Tom: V pořádku, mám rád čisté ručníky. A kdybyste se chtěla náhodou zdržet déle, nebudu proti. Potřeboval bych přeštit jednoho ptáčka.

{Přitom se k Terezce pomalu blíží a snaží se ji pohladit.}

0137 Tereзка: Tak podívejte se, pane, jestli chcete mít vašeho nerozlučného přítele čistého, musíte si ho vyleštit sám. Já nejsem restaurátorka.

{Tom kupodivu jenom pokrčí rameny.}

0138 Tom: Nevadí, stejně už dneska jednu dámskou návštěvu čekám. Ale kdybyste si to do zítřka rozmyslela, zavolejte mému manažerovi.

0139 Tereзка: Je to nutné?

0140 Tom: Jistě. Dělá si evidenci pro mé chystané paměti. Bude se to jmenovat Můj život je veřejný dům.

{Tereзка projede jeho pokoj pohledem.}

0141 Tereзка: No tak bordel tu teda máte. Co bude s tou večerí?

0142 Tom: Jsem značně unaven, jíst už nebudu.

0143 Tereзка: Objednal jste si nudle s kaviárem. Co s tím teď máme dělat?

0144 Tom: To snad není můj problém. Hodte je třeba psům.

0145 Tereзка: Nudle s kaviárem?

0146 Tom: Tak je nabídněte praseti.

0147 Tereзка: Už jsem se vás ptala. Neměl jste zájem.

0148 Tom: Tak si je strčte *{zarazí se po přísném pohledu Terezky}* do trouby.

0149 Tereзка: Máte štěstí. Dobrou noc.

{Tereзка odchází a Tom si opět lehá na postel. Pokoj ztemní.}

Obraz 4

{Bar. Tereзка přichází do baru za pult. Přichází i paní Vokounová.}

0150 Vokounová: Nevíte, jestli se už vrátil můj manžel?

0151 Tereзка: Myslím, že ještě ne.

0152 Vokounová: Už je tam s Artabanem moc dlouho.

0153 Tereзка: Někdy to trvá i psům.

0154 Vokounová: Spíš šel na pivo.

0155 Tereзка: Artaban?

0156 Vokounová: Manžel. Chuděrka malá. Jenom si cvrkně a pak se hodinu třepe před hospodou.

0157 Tereзка: Manžel?

0158 Vokounová: Artaban. Počkám tu na něho. Alkohol je metla lidstva!

0159 Tereзка: Dáte si něco?

0160 Vokounová: Kafe s rumem.

{Vokounová si odchází sednout ke stolu. Tereзка připravuje kafe, do baru přichází Žofrej. Sedá si k baru.}

0161 Tereзка: Co to bude?

0162 Žofrej: Dneska nejsem ve službě, dám si pivo.

0163 Tereзка: Ale pracovně tady jste, ne?

0164 Žofrej: Proč myslíte?

0165 Tereзка: No ten festival zítra. Vsadím se, že děláte bodyguarda nějaké celebritě.

{Žofrej se zamysleně prohlédne.}

0166 Žofrej: Vypadám na to?

0167 Tereзка: To ani ne. Ale všimla jsem si vašeho zaměstnavatele na faktuře – Bezpečnostní agentura O.G.B. A že jste se objevil v našem městečku zrovna teď, když tu máme skoro všechny známé zpěváky a kapely. To je náhoda.

0168 Žofrej: Víte, abych pravdu řekl, nejsem...

0169 Tereзка: Je to tajné, že? Nemůžete mi to říct.

{Tereзка mu podává pivo a přitom se k Žofrejovi důvěrně nakloní.}

Já tajemství miluju.

{Polichocený Žofrej naprázdno polkne. Tereзка odnáší Vokounové tácek, na kterém je kafe a panák rumu.}

{na Vokounovou} Vaše kafičko, prosím.

{Vokounová kývne a vypije rum zvlášť.}

Ještě jedno kafe?

0170 Vokounová: Možná později.

{Tereзка se vrací za bar. Žofrej mezitím změnil taktiku a začíná si vymýšlet.}

0171 Žofrej: Teda, musím uznat, vám nic neunikne. Máte skoro pravdu. Akorát toho bodyguarda už nedělám. Ale dělával jsem. Dlouho. Gott, Bílá, Janáček.

0172 Tereзка: Myslíte Janeček.

0173 Žofrej: Ano, toho jsem taky hlídal. Na koho si vzpomenete.

{Tereзка vzpomíná.}

0174 Tereзка: Co třeba Marka Ebena? Toho mám strašně ráda.

0175 Žofrej: Jasně, ten byl úplně nejhorší. Pořád nás mlátil kytarou. A v každé hospodě tančil na stole. Prej star-dance!

0176 Tereзка: A Karla Zicha taky znáte? Toho milují rodiče.

0177 **Žofrej:** Jo, zrovna před týdnem mi volal. Vzpomínali jsme na staré časy.

0178 **Terezka:** Já myslela, že už je mrtvý.

0179 **Žofrej:** Opravdu? Tak to vidíte. Chvilku nejsem ve službě!

0180 **Terezka:** A koho hlídáte tady?

0181 **Žofrej:** *{tajemně}* Jak jsem říkal, s hlídáním už končím. Já jsem tady kvůli něčemu závažnějšímu.

{Přitom spiklenecky ukáže palcem někam nad sebe. I Terezka zvažní.}

0182 **Terezka:** Kvůli Bohu?

0183 **Žofrej:** Kvůli snajprům. Dostali jsme echo z Interpolu, že se něco chystá.

0184 **Terezka:** Z Interpolu? To bude asi vážné.

0185 **Žofrej:** No, je to trochu neurčité, spíše náznaky. Navíc je to anglicky, ale naše vyšetřovací týmy už na tom pracují. Mě, jako hlavního detektiva, poslali přímo do terénu.

0186 **Terezka:** Máte povolení zabíjet?

0187 **Žofrej:** Řekněme, že moje povolení nezahrnuje jenom pouta a pytel přes hlavu.

{V tom do baru přichází jako velká voda pan Vokoun. Pes ho táhne na vodítku přímo k Vokounové. Opilý Vokoun vlaje nedobrovolně za ním.}

0188 **Vokoun:** Dobrej večír vespolek!

0189 **Terezka:** Dobrý večer.

{Pes i Vokoun dorazí ke stolu Vokounové, které je celá situace velice trapná. Na manžela je maximálně našťvaná.}

0190 **Vokounová:** Kdes byl tak dlouho?

0191 **Vokoun:** *{na psa}* Jedeš, ty potvoro. *{na manželku}*

To bylo na psa.

0192 **Vokounová:** Kdes byl tak dlouho, se ptám.

0193 **Vokoun:** Psovi se nechtělo.

0194 **Vokounová:** Dýchni na mě!

{Vokoun na ni dýchá. Vokounová se zaškaredí, jak z něho táhne.}

Rum, kontušovka, čert. Pivo, víno a tabletky tiktaku. Jako prase! Okamžitě na pokoj!

0195 **Vokoun:** Ale já bych si ještě jeden kousek dal.

0196 **Vokounová:** Opovaž se!

{Oba i se psem odcházejí na pokoj. Po cestě se Vokounovi podaří sebrat z baru láhev, ale manželka mu ji pohotově vytrhne a vrátí zpět.}

0197 **Vokoun:** Dobrou noc vespolek!

0198 **Vokounová:** Počkej, jakou já ti udělám dobrou noc!

{Oba mizí na chodbě. Žofrej s Terezkou se za nimi dívají.}

0199 **Tereзка:** Já vám závidím. Chytáte zločince, běháte po střechách, potkáváte známé lidi – a já tady jen tvrdnu za barem nebo převlíkám postele blbým luftákům. Nebojte, vás nemyslím. Myslím třeba ty dva. Co přišli, furt se hádají. Předpokládám, že si vyjeli na kulturní zážitek roku. Zavzpomínat na staré časy, kdy se ještě měli rádi. A zatím tu jen její starý pije a ta jeho ho nenechá ani chvíli na pokoji.

0200 **Žofrej:** Smutný případ. Nechtěl bych tak dopadnout.

0201 **Tereзка:** Já jsem tak málem dopadla.

0202 **Žofrej:** Fakt?

0203 **Tereзка:** Ale už je to dávno.

0204 **Žofrej:** A jak to dopadlo. Dobře?

0205 Tereзка: Dobře. Opustila jsem ho mezi sedmým a osmým pivem. *{zamyslí se}* Akorát nevím, jestli si toho všimnul.

{Žofrej dopije pivo.}

0206 Žofrej: Hlavně, že to dobře dopadlo. Nebo ne?

0207 Tereзка: Já myslím, že jo.

0208 Žofrej: Tak zítra můžeme zase poklábosit. Dneska už musím.

0209 Tereзка: Ale zítra máte tu akci s tím snajprem.

0210 Žofrej: Aha, já zapomněl. Tak až ho vyřídíme. Dobrou noc.

0211 Tereзка: Dobrou.

{Žofrej odchází. Tereзка zůstává sama. Uklízí bar a stůl po Vokounové.}

Obraz 5

{Recepce. Ředitelka s Alfrédem přicházejí do recepce. Prohlíží si zarámovaný průkaz ZTP z doby Františka Josefa I. Ředitelka má sebou učebnici dějepisu.}

0212 Ředitelka: Alfréde, nemůžu si pomoci, ale kdyby vám tento glejt o zdravotní způsobilosti vydal císař František Josef, muselo by vám být nejméně 110 let. A to ještě v případě, že byste ho dostal už na obecné škole.

0213 Alfréd: Dovolíte, madam?

{Vezme si od ředitelky její učebnici a přečte nadpis.}
Dějepis pro zvláštní školy – to jste zapomněla vrátit, madam?

0214 Ředitelka: Samozřejmě, že ne. To tady nechali ti fotbalisti, jak nám rozsekali ten hotel. Já mám řádné základní vzdělání.

0215 Alfréd: No, když ale chcete věřit těmto učebnicím.
{Hlavním vchodem do penzionu přichází zpěvačka Týna Horská, nijak excentricky neupravena, pouze v riflích a ve vytahaném tričku. Jako zavazadlo má pouze větší sportovní tašku. Ředitelka její příchod zaznamená, ale dál studuje průkaz ZTP a učebnici. Příchozí se věnuje Alfréd.}

Budete si přát, slečno?

0216 Týna: Pokoj a hotelový trezor.

0217 Alfréd: Pokoj nebude problém, ale trezor, bohužel, nemáme.

0218 Týna: A kam mám, podle vás, schovat toto?
{Hodí na pult svoji tašku a z ní vytáhne dva Zlaté slavíky. Zároveň s nimi předá Alfrédovi i svou občanku.}

0219 Alfréd: Dva ježci v kleci? Ten hlavolam je dnes nějak populární.
{To už k pultíku přichází i ředitelka, kterou zaujal neobvyklý zvuk při vytahování slavíků. Když vidí, co leží na pultíku, začínají se o ni pokoušet mdloby. Vzápětí poznává nového hosta.}

0220 Ředitelka: Paní Horská, jste to vy? Já vás bez toho cylindru z ostnatého drátu nemohla poznat.

0221 Týna: To je divadlo pro fanoušky. Normálně nosím kšiltovku z vlnitého plechu.
{Ředitelka se snaží o novém hostu poučit i Alfréda, který mezitím zapisuje zpěvačku do seznamu hostů.}

0222 Ředitelka: Alfréde, vy jste nepoznal naši přední rockovou zpěvačku a skladatelku? Autorku nádherných muzikálů jako Starci na detoxu nebo Kdyby tisíc baskytaris-

tů.

0223 Alfréd: Slečna tedy nepracuje v železářství? Ale pokud vím, tak se sháněla po hotelovém trezoru.

0224 Týna: To sedí.

0225 Ředitelka: Paní Horská, já se strašně omlouvám, ale my hotelový trezor nemáme. Zatím nikdo jaksi neprojevil přání ho použít.

0226 Týna: To se divím.

0227 Ředitelka: To samozřejmě neznamená, že tady nejsme zvyklí na významné hosty. Dokonce zrovna dnes odpoledne jsme tady ubytovali jednoho vašeho kolegu. Taký Zlatého slavíka.

0228 Týna: Koho?

0229 Ředitelka: Pana Toma.

{Týna si neodpustí plivanec na zem.}

0230 Týna: Ta kožená nula má nějakého slavíka?

0231 Ředitelka: Ano, má ho sebou na pokoji.

0232 Týna: To se divím.

0233 Ředitelka: A mohu se zeptat, budete si taky přát pokoj s krbovou římsou. Nebo jste si přivezla vlastní?

0234 Týna: Paní ředitelko, já jsem rocková zpěvačka. Ne Přemek Podlaha. Všechno, co potřebuji, mám tady.

{Přitom si poklepe na svůj bágel. Pak do něho vrátí oba slavíky a bere si klíče od Alfréda.}

0235 Alfréd: Malý klíč je od pokoje, velký od hlavních dveří.

0236 Týna: Klíče od baru tam nejsou?

0237 Ředitelka: Náš bar je vám k dispozici.

0238 Týna: Dokdy je otevřený?

0239 Ředitelka: Jak dlouho vydržíte, paní umělkyně.

0240 Týna: Takže nonstop, dobrá.

{Týna odchází na pokoj, ale ještě se obrátí na ředitelku.}

Ale paní ředitelko, pokud se něco stane mým slavíkům, budu činit zodpovědnou vás. Já nemůžu za to, jak primitivně máte váš penzion zařízený. Tak na to pamatujte.

Ředitelka: Ano, rozumím, ale můžete být klidná. U nás se budou mít jako v bavlne.

{Zpěvačka zmizí na chodbě a ředitelka si utírá zpocené čelo.}

To jsem zvědavá, Alfréde, jak tohleto dopadne.

Alfréd: Špatně, madam, špatně.

{Ředitelka odchází. Alfréd se protahuje, zívá. Sedá si na židličku v recepci. Scéna potemní.}

DĚJSTVÍ II

Obraz 6

{Recepce, bar. Je hluboká noc, všude je tma, slabě osvětlená je pouze recepce. Najednou se ozve dupot a přibližující se výkřiky. Po chodbě přibíhá Tom a křičí.}

Tom: Pomoc! Zloději. Okradli mě! Pomoc!

{Takto doběhne až k pultu recepce a začne cinkat na zvonek, kterým se přivolává recepční. Přitom stále křičí to samé.}

Zloději, zloději, byl jsem okraden!

{Odněkud z recepce se vynoří Alfréd. Je ustrojen do bílé noční košile a na hlavě má noční špičatou čepici s bambulí. Ospale zívá. Tom se na něho téměř vrhne.}

Dělejte něco, okradli mě. Strašní zloději!

Alfréd: *{klidně}* Sledujete noční záznam ze zasedání

zastupitelstva města?

0245 **Tom:** Ne, byl jsem okraden. V tomto hotelu se krade!

0246 **Alfréd:** Ale pane, v každém hotelu se krade. Kvůli tomu se hotely staví. Aby chudí lidi měli aspoň na Štědrý večer na stole čistý ručník a kousek mýdla. Jestli vám ručník chybí, půjčím vám svůj.

{Za rohem v kumbálku nahmátne ručník a nabízí ho Tomovi. Ten začíná zuřit.}

0247 **Tom:** Kašlu na ručník, kašlu na chudé lidi! Mně ukradli mou cenu!

0248 **Alfréd:** Vy jste měl nějakou cenu?

0249 **Tom:** Já měl velkou cenu!

0250 **Alfréd:** Ale teď jste bez ceny.

0251 **Tom:** Vy jste bezcenný, vy slouho! Okamžitě zavolejte policii!

0252 **Alfréd:** Je mi líto. Mám výslovný příkaz volat policii pouze v případě náhlého nepřírozeného úmrtí.

0253 **Tom:** A k tomu se právě schyluje! Zavolejte mi ředitelku.

0254 **Alfréd:** Obávám se, že ani tomuto přání nebudu moci vyhovět, paní ředitelka již spí.

0255 **Tom:** No tak ji vzbudte! Tady se stal zločin!

0256 **Alfréd:** Paní ředitelka je ranní ptáče. Když si počkáte dvanáct hodin, bude se vám věnovat.

0257 **Tom:** Tak už toho mám dost. Takhle se mnou nejednali ani v Bulharsku!

{Z kapsy vytáhne mobilní telefon a začne v něm něco hledat.}

Volám na policii. Jaké mají číslo?

0258 **Alfréd:** Číslo popisné?

0259 **Tom:** Myslím telefonní číslo! Sto padesát kolik?

0260 **Alfréd:** Kolik?

0261 **Tom:** Nevím! Kolik?

0262 **Alfréd:** Tři!

0263 **Tom:** Sto padesát tři! To je divný! Nejsou to hasiči?

0264 **Alfréd:** Ne, popeláři.

0265 **Tom:** *{křičí}* To není možné! Já nechci popeláře! Já chci hasiče!

{Z chodby se vynoří ředitelka. Na sobě má sametové pyžamo také s dlouhou čepicí s bambulkou.}

0266 **Ředitelka:** Co se to tu děje? Hoří?

{Tom nevěřicně zírá na ředitelčin úbor a tak se slova ujme Alfréd.}

0267 **Alfréd:** Nedělejte si starosti. Náš host zřejmě postrádá čistý ručník.

0268 **Tom:** Ne, já jsem byl okraden.

0269 **Ředitelka:** Ale to se stává, dáme vám okamžitě náhradní. Alfréde.

{Kývne na recepčního, který Tomovi nabídne již jednou odmítnutý ručník. Tom mu ho vytrhne, utře si do něj už zpocený obličej a mrskne s ním na zem. Potom, mírně uklidněn, si znovu s despektem prohlédne ředitelku a osloví ji.}

0270 **Tom:** Vy to tady vedete?

0271 **Ředitelka:** Ne, já jsem tady ředitelka.

0272 **Tom:** Takže, paní ředitelko, teď se podržte něčeho pevného. Někdo mi z pokoje ukradl mého Zlatého slavíka.

{Ředitelka zavravorá a v hrůze se jí podlamují kolena. Chce se podržet Alfréda, ale ten ukáže na zarámovaný průkaz. Ředitelka se podrží recepce.}

0273 **Alfréd:** Ten hlavolam?

0274 Tom: Není to žádný blbý hlavolam. Je to vzácná cena strašlivé hodnoty a někdo mi ji ve spánku ukradl. Vy teď ihned zavoláte policii, která to tady prohledá od půdy až do sklepa a tu cenu mi najde. A na závěr zatkne tady toto individuum, které svou neschopností napomáhá zločinu. *{ukazuje na Alfréda}* Takže, konejte svou povinnost. *{Ředitelka se probere z letargie.}*

0275 Ředitelka: Ne, to nejde! Žádnou policii volat nebudu. Dokážete si představit ten skandál? Už zítra byste byl na prvních stránkách všech bulvárů. Tom byl okraden! Tom přišel o Zlatého slavíka! A náš penzion by asi taky pěkně proprali.

0276 Tom: To zní hrozně. To je jako kdyby napsali Tom je neschopný idiot.

0277 Alfréd: To je přesné, pane.

0278 Tom: A s tím hotelem máte taky pravdu. Už vidím, jak ti pisálci zjišťují, kolik stojí noc v tomhle pajzlu. Pak budou tvrdit něco o šetřílkovi. *{Ředitelka mohutně přikyvuje.}*

0279 Ředitelka: Přesně tak. Takový pajzl.

0280 Tom: Co navrhuje, paní ředitelko?

{Ředitelka se zamyslí a začne jednat.}

0281 Ředitelka: Kdo všechno ví, že jste tady v tom pajzlu?

0282 Tom: Nikdo. Není to nic, čím bych se chtěl chlubit.

0283 Ředitelka: Výborně. Alfréde, prošel v poslední době někdo dovnitř nebo ven?

0284 Alfréd: Nikdo. Na to dám krk.

0285 Ředitelka: Tak je to jasné, pachatelem je někdo z hostů.

{Tom se podezřele zadívá na recepčního.}

0286 **Tom:** Nebo z personálu. Ale co když ten zloděj přišel oknem?

0287 **Ředitelka:** To je nemožné. Na všech oknech v přízemí jsou mříže a zadní vchod je zazděný.

0288 **Tom:** A to proč?

0289 **Ředitelka:** Nebyl to vždycky penzion. Podívejte se, navrhuji tohle. Počkáme do rána a pak vlastními silami prohledáme celý penzion. Mám klíčky od všech místností, my toho slavička najdeme.

0290 **Tom:** A co když ne?

0291 **Ředitelka:** Tak vám ho Alfréd zaplatí ze svého. Beztak je to určitě jeho vina. A je to vyřešené.

{Tom se na Alfréda zlomyslně ušklíbne. Ten ani teď neztrácí klid.}

0292 **Alfréd:** Ty Věstonické Venuše budou stačit tři?

{Poznámka zůstane viset ve vzduchu, protože všechny přítomné zaujme podezřelý zvuk cinkajícího nádobí z baru utopeného ve tmě. Ředitelka uchopí Toma za rukáv.}

0293 **Ředitelka:** Co to bylo?

0294 **Alfréd:** *{tajemně}* Duch umučeného trestance.

0295 **Tom:** Blbost. To bude určitě ten zloděj. Běžte tam a chyťte ho.

{Ředitelce se do baru příliš nechce.}

0296 **Ředitelka:** Alfréde, máte u sebe nějakou zbraň?

0297 **Alfréd:** Ano. Ve sklepe mám protipěchotní minu.

0298 **Ředitelka:** Tak to jsem neslyšela. Někakou zbraň, kterou povoluje mezinárodní právo, nemáte?

0299 **Tom:** Nemáte kulomet, sluho?

0300 **Alfréd:** Nemám. Budte rád.

0301 **Ředitelka:** Ale byl jste ve válce, něco jste se tam o boji naučil, ne?

0302 **Alfréd:** Ano, naučil jsem se házet yperitové granáty. Bohužel mi je všechny na konci války zabavili.

0303 **Tom:** Nechte toho, já hrál v posledním muzikálu mistra Shaolinu. Myslím, že vám dokážu radit. Pojdme tam všichni.

{Všichni jdou pomalu do baru. První ředitelka. V baru vládne tma. Na stole má někdo položenou hlavu a pomalu se probouzí. Je to zpěvačka Týna Horská a mezi prázdnými lahvemi marně hledá nějakou nedopitou. Podaří se ji akorát převrhnout jednu sklenku, která s hlasitým cinkotem padá na stůl.}

0304 **Ředitelka:** Rozsviňte!

{V tu chvíli se rozsvítí světlo v baru a všichni tři hrdinové z recepce zakřičí a chtějí se na potencionálního zloděje vrhnout. Poznají Týnu a zarazí se. Týna těžkopádně zaostřuje na členy noční výpravy, ale poznává je.}

0305 **Týna:** Osobně dávám přednost bílým myškám. Ale vy taky ujdete.

0306 **Tom:** Týna Horská? Co ta tady dělá?

0307 **Ředitelka:** Ubytovala se chvíli po vás. Zřejmě přijela taky na festival.

0308 **Tom:** Takže tady je Týna Horská? V tom případě je to jasné. Zloděje už nemusíme hledat, tady sedí!

{Dramaticky přitom gestem označí Týnu jako hlavní pachatelku.}

0309 **Ředitelka:** Ale proč by to dělala?

0310 Tom: Jeden motiv bych měl. Je to závistivá mrcha.

{Skloní se k Týně a začne s ní trást.}

Slyšíš, ty zlodějko, kde je moje cena?

{Týna má velké problémy zaostřit na dotěrného útočníka.}

0311 Týna: Tys nikdy neměl žádnou cenu. Tys byl vždycky nula.

0312 Alfréd: Na to už jsem pána upozorňoval.

{Tom s ní začíná třepat ještě zuřivěji.}

0313 Tom: Ty bestie! Loni jsi mi vyfoukla roli v nekonečném seriálu Ulice a teď mi ještě kradeš ceny!

{To už zasahuje ředitelka a Toma od Týny odtrhává.}

0314 Ředitelka: Nechte toho. Paní Horská nám to jistě vysvětlí.

{Týna se zkouší chaoticky upravovat po Tomově konfrontaci. Rukou si oprašuje tričko a do úst si strká doutník, ze kterého ještě kape voda z převrhnuté láhve a zkouší ho roztahat.}

0315 Týna: Já nic svému deliriu nemusím vysvětlovat. Já jdu spát.

0316 Alfréd: Dovolím si slečnu doprovodit.

{Alfréd pomůže Týně na nohy a pomalu s ní odchází na chodbu.}

0317 Týna: Děkuju ti Vochomůrko.

{Tom je zděšeně sleduje.}

0318 Tom: A co moje cena?

0319 Ředitelka: Tohle nemá cenu. Do rána se z toho vyspí a pak si ji podáme.

{Oba také odcházejí.}

0320 Tom: Já ji ukážu, komediantce!

Obraz 7

{Bar, recepce. Ráno v baru. Přichází Tereзка a chystá si věci k snídani – konvice, hrníčky. Uklízí stůl po Týně. Přichází Žofrej s ručníkem kolem krku.}

0321 **Žofrej:** Dobré ráno.

0322 **Tereзка:** Dobré ráno. Byl jste cvičit?

0323 **Žofrej:** Samozřejmě. Kondice je u nás agentů alfa beta.

0324 **Tereзка:** A omega?

0325 **Žofrej:** Někdy i omega.

0326 **Tereзка:** Co si dáte k snídani?

0327 **Žofrej:** Jaký máte výběr?

0328 **Tereзка:** *{zamyslí se}* Párky.

0329 **Žofrej:** Aha. Jaké?

{Tereзка se podívá za pult někam ke kuchyni.}

0330 **Tereзка:** Dva dlouhé a tři takové kratší.

0331 **Žofrej:** Dva kratší budou myslím stačit.

{Přichází paní Vokounová. Je trochu nesvá.}

0332 **Vokounová:** Dobré ráno. Manželovi není nejlíp. Může, prosím, dostat snídani na pokoj.

0333 **Tereзка:** Samozřejmě. Co to bude?

0334 **Vokounová:** To co vždycky.

0335 **Tereзка:** Pivo a rum?

0336 **Vokounová:** Máte ještě něco jiného?

0337 **Tereзка:** Párky.

0338 **Vokounová:** Výborně, ty budou stačit.

0339 **Tereзка:** A pro vás?

0340 **Vokounová:** Mně bude stačit kafe. S rumem.

0341 **Tereзка:** Jak si přejete.

{Vokounová opět odchází. Tereзка připravuje snídani.}

0342 **Žofrej:** Co to bylo v noci za kravál?

0343 **Terezka:** {spiklenecky} To je tajné.

0344 **Žofrej:** Tajné? Nezapomínejte, že jsem agent s pověřením přizabíjet.

0345 **Terezka:** Stejně byste se to dozvěděl. Tomu zpěvákovi Tomovi včera v noci někdo ukradl Zlatého slavíka, jak se s ním vytahoval.

0346 **Žofrej:** Ukradl? A volali jste policii?

0347 **Terezka:** Kdepak. Ani Tom ani naše ředitelka nechťejí skandál. Prý to budeme tutlat a Slavíka si najdeme sami. Aspoň ti dva se tak chvástají. Už dvě hodiny prolézají celý hotel a šmejdí po všech cimrách. Myslí si, že to ukradl někdo z nás.

0348 **Žofrej:** To je zajímavé. Půjdu i ke mně?

0349 **Terezka:** Asi jo. Musí to tady převrátit všechno naruby.

0350 **Žofrej:** Ale to je nesmysl. Penzion je sice malý, ale míst k úkrytu je tady tolik, že ti dva na to nemůžou stačit. U nás bereme na podobné štáry zkušený tým dvanácti lidí plus pyrotechnika. A dva snajpy na jištění, samozřejmě.

{Mezitím na recepci přijde ředitelka a volá Terezku.}

0351 **Ředitelka:** Terezko! Můžete prosím?

0352 **Terezka:** Tady máte ty párky, já letím.

{Podá Žofrejovi talířek na bar a jde do recepce za ředitelkou.}

{na ředitelku} Tak jak to jde?

0353 **Ředitelka:** Ani nemluvte. Tom zuří, Alfréd vyhrožuje, že mu vypálí rodnou vesnici a Slavík pořád nikde. Jsou tu ještě někde klíče od pudy a od sklepa?

{Terezka je v recepci najde a podá jí je.}

0354 **Terezka:** To jsou tyhle. Ale nevím, jestli to má smysl.

0355 **Ředitelka:** Někde tu být musí!

0356 **Terezka:** A proč neoslovíte osobu z šestky? Třeba by vám s pátráním pomohla.

0357 **Ředitelka:** Kdo?

0358 **Terezka:** Je u nás ubytovaná osoba z bezpečnostní služby. Podobnými věcmi se živí.

0359 **Ředitelka:** Terezko, vy jste nás zachránila! Kde najdu tu dobrodružnou duši?

0360 **Terezka:** Snídá na baru. Taková osůbka vlasatá, šikovná, s hnědýma očima... Tu nepřehlédnete.

0361 **Ředitelka:** Na baru, dobrá. Myslíte, že dokáže být diskrétní?

0362 **Terezka:** Má to v popisu práce.

0363 **Ředitelka:** Jdu to navrhnout Tomovi. Snad bude souhlasit. A vás poprosím o úklid na jedničce. Tom to tam obrátil vzhůru nohama.

0364 **Terezka:** Ale na jedničce přece bydlím já!

0365 **Ředitelka:** Já mu to taky říkala. Ale musel si prohlédnout všechno.

0366 **Terezka:** To je ale prase!

{Oba dva odcházejí.}

Obraz 8

{Bar. Do baru naopak přichází paní Boušková. Když uvidí Žofreje, přisedne si na baru k němu.}

0367 **Boušková:** Mohu si přisednout?

0368 **Žofrej:** Prosím.

{Boušková si sedne a začne pozorně sledovat Žofreje, jak pojídá párek. Ten je z toho trošku nervózní a tak}

raději navazuje slovní konverzaci.

Slečna si odskočila, za chvíli tu bude.

0369 Boušková: Nevadí, já mám času dost. Jsem totiž v penzi.

0370 Žofrej: No, musíme tam všichni.

0371 Boušková: Přesně. Někdo dřív, někdo později. To mně připomíná – jste už pojištěný proti úrazu bleskem?

0372 Žofrej: Bojím se odpovědět.

0373 Boušková: Takže nejste. Je to novinka. Skoro ještě nikdo to nemá.

0374 Žofrej: Aha. Předpokládám, že budete tak hodná a seznámíte mě s celou problematikou. A na konci mě slavnostně pojistíte.

0375 Boušková: *{radostně}* Je vidět, že pán je profesionální pojištěnec.

0376 Žofrej: Bohužel vás zklamal, mám ještě nějakou práci. Omluvte mě.

0377 Boušková: *{pohlédne k nebi}* Pane Bože, zbořil by se svět, kdyby za mnou přišel někdo dobrovolně?

{Žofrej si bere talířek a sedá si raději ke stolu. Boušková zůstává na baru a ujídá z košíku chléb. Do baru přichází ředitelka. Rozhlíží se a pak zamíří k Bouškové.}

0378 Ředitelka: Prosím vás, vy jste ta agentka?

0379 Boušková: No ano.

0380 Ředitelka: Měla bych zájem o vaše služby.

{Boušková se zakucká chlebem.}

0381 Boušková: To myslíte vážně? *{pohlédne k nebi}* To jde teda rychle.

0382 Ředitelka: Semlelo se to opravdu rychle. Ale všechno

musí zůstat mezi námi, rozumíte? Je to příšerně tajné.

0383 Boušková: Diskrétnost patří k našemu řemeslu. A o co byste měla zájem konkrétně?

0384 Ředitelka: Jde mi o jeden předmět.

0385 Boušková: Asi o nějakou vzácnost.

0386 Ředitelka: Ano. Něco jako Věstonická venuše, akorát třikrát dražší.

{Bouškovou tato informace málem položí.}

0387 Boušková: To bude teda kláda.

0388 Ředitelka: To je mi jasné. Ale potřebujeme to co nejrychleji, nejlépe ještě dneska.

0389 Boušková: To vám nemohu slíbit, musím se spojit s centrálou.

0390 Ředitelka: S centrálou, aha. A nešlo by to tak nějak jako jenom mezi námi? Samozřejmě nebudete škodná.

0391 Boušková: To nebudu ani tak. Po takovém ternu už nebudu muset pracovat ani v důchodě.

0392 Ředitelka: A kolik si tak účtujete? Mám něco v pokladně.

0393 Boušková: V takových případech chodí pravidelné měsíční platby na náš účet. V řádech až několik desítek tisíc.

0394 Ředitelka: *{zklamaně}* Abych pravdu řekla, myslela jsem, že byste to tak nějak jako ve vlastním volnu pořešila, spíš jako vedlejšák.

0395 Boušková: A co kdyby to někdo ukradl? Myslíte, že bych to jako platila ze svého? Vždyť byste nic nedostala.

0396 Ředitelka: Ale ten předmět se už ztratil. Lépe řečeno byl ukraden. Dnes v noci.

{Boušková si otře čelo kravatou či šálou a napije se}

z vázičky s květinou.}

0397 **Boušková:** Paní ředitelko, za to jsou dost přísné tresty.

0398 **Ředitelka:** A já vím. Ten blbec mi vyhrožuje, že mě narve do pračky a zapne na tisíc otáček.

0399 **Boušková:** Já se obávám, že tady moje kompetence končí. Jestli chcete pojistit proti blesku, prosím, jsem váš člověk. Ale zpětně pojišťovat Věstonické Venuše, to bohužel.

0400 **Ředitelka:** Já nechci nic pojistit, já ji chci najít!

0401 **Boušková:** Bohužel, ani to nepůjde.

0402 **Ředitelka:** Jak to? Jste přece agentka, ne?

0403 **Boušková:** Ano, jsem hrdá agentka České národní pojišťovny. Toho času na pracovní penzi.

0404 **Ředitelka:** Vy jste pojišťovačka? Ale Tereзка mně říkala, že tady u okna sedí vlasatá a šikovní osoba.

0405 **Boušková:** To sedí.

0406 **Ředitelka:** Ale ne pojišťovačka.

0407 **Boušková:** Ach jo, myslím, že vím, koho myslela.

{Ukáže na Žofreje, který právě dojedl a odchází z baru pryč. Ředitelka se za ním rozbíhá. Boušková odchází pomalu za nimi a mizí na chodbě.}

Obraz 9

{Recepce. Když jde Žofrej kolem recepce, dohání ho ředitelka.}

0408 **Ředitelka:** Pane, pane, můžete na momentíček?

{Žofrej se zastavuje.}

Prosím vás, pane...

0409 **Žofrej:** Baratheon. Žofrej Baratheon.

0410 **Ředitelka:** *{nadšeně}* Ahá, jste to vy!

0411 **Žofrej:** To si nejsem jistý. Co potřebujete?

0412 **Ředitelka:** Vaše služby. Samozřejmě diskrétně. A nebudete škodný.

0413 **Žofrej:** Nerozumím.

0414 **Ředitelka:** Asi víte, co se tady stalo.

0415 **Žofrej:** Zaslechl jsem něco. Někdo ukradl Zlatého slavíka.

0416 **Ředitelka:** Ukradl. U nás se nekrade! Prostě si ho někdo, asi omylem, vypůjčil, určitě ho chce jednou vrátit, až půjde zase kolem, ale pan Tom by byl přece jenom raději, kdyby ho měl už teď.

0417 **Žofrej:** Hned je to jasnější. A co já s tím?

0418 **Ředitelka:** Slečna Tereзка mi naznačila, že vy jaksi tento, pracujete...

{Ředitelka ztiší hlas do šepotu a rukama naznačí škrcení. Žofrej nechápe.}

0419 **Žofrej:** Pracuju v prádelně?

0420 **Ředitelka:** Ale ne.

{Naznačuje střelení, mlácení, řízení vrtulníku... Žofrej hádá povolání.}

0421 **Žofrej:** Kovář? Ne, programátor. Zahradník!

0422 **Ředitelka:** *{šeptem}* No jste přece agent bezpečnostní služby, ne?

0423 **Žofrej:** Vlastně ano.

0424 **Ředitelka:** No tak! Přesně vás potřebujeme. Vy nám toho Slavíka najdete!

0425 **Žofrej:** Já?

0426 **Ředitelka:** Podívejte se, pane Baratheone, pané Bé, co vám to udělá. Vy jste profesionál, pro vás to bude hračka.

Zachráníte pověst našeho penzionu i Tomovu.

0427 **Žofrej:** Já jsem agent bezpečnostní služby. Ne jejího veličenstva.

0428 **Ředitelka:** Slečna Terezka o vás tak pěkně mluvila.

0429 **Žofrej:** Terezka? Mluvila?

0430 **Ředitelka:** Však víte. Vy agenti.

{Pantomimou naznačuje svádění a obscénní pohyby, co všechno agenti s holkama dělají. Tomuto vystoupení přihlíží i Týna, která prochází do baru. Vystoupení ji samozřejmě zaujme.}

0431 **Týna:** Ehm, je otevřený bar?

0432 **Ředitelka:** Ano. Slečna Terezka za chvíli přijde. Má nějakou práci.

0433 **Týna:** To vidím.

{Týna odchází a sedá si k baru.}

0434 **Ředitelka:** Tak co, pane agente Bé, plácnete si? Nebudete škodný. Ubytování budete mít grátis a v případě úspěchu vám mistr Tom určitě také nezůstane nic dlužen.

0435 **Žofrej:** Tak dobrá, ale jen kvůli slečně Terezce. A bez záruky. Taky se může stát, že cena už tady dávno není a já vám ji po celém světě hledat nebudu. Opravdu, nečekejte zázraky.

0436 **Ředitelka:** To je jasné, chápu, že nejde zrovna o národní bezpečnost. Ale buďte klidný, ta cena tady určitě je.

0437 **Žofrej:** Kdy že se ta krádež stala?

0438 **Ředitelka:** Kolem jedné ráno. Jediný, kdo nespál, byla Týna Horská. Možná, když začnete s ní, budeme mít toho slavíka ještě před obědem *{ukazuje k baru}*.

0439 **Žofrej:** Přehnaný optimismus škodí zdraví.

0440 **Ředitelka:** Zkuste to.

{Ředitelka Žofrejovi naznačuje, aby šel a že mu drží palce. Sama odchází do chodby pryč. Žofrej jde do baru.}

Obraz 10

{Bar. Žofrej přichází za Týnou na bar. Sedá si vedle ní. O chvíli později přichází za bar Tereзка.}

0441 **Tereзка:** Omlouvám se za zdržení. Jeden host se v mém pokoji trochu vyřádl.

0442 **Týna:** Ano, ředitelka už naznačovala.

0443 **Tereзка:** Co to bude, madam?

0444 **Týna:** Whisky. Dvojitou.

0445 **Žofrej:** *{na Týnu}* Dáváte si vyprošťováka?

0446 **Týna:** Snídám. Já si dám vyprošťováka až v hrobě. Co chcete, podpis?

0447 **Žofrej:** To ne. Víte, já jsem dostal, tak nějak, na starosti tu včerejší krádež Zlatého slavíka. A bylo mi naznačeno, jestli se neurazíte, že byste ji mohla mít na svědomí vy. *{Tereзка ji naservíruje sklenici whisky a Týna ji na jeden zátah vyprázdní. Pak se zadívá na Žofreje.}*

0448 **Týna:** Ten srab Tom poslal místo sebe vás? Já mám slavíky dva, proč bych to dělala?

0449 **Žofrej:** Tři jsou víc než dva.

0450 **Týna:** Je to závistivý parchant. Já vám něco řeknu. Být vámi, tak si zjistím, jestli toho slavíka doopravdy měl. Taková nula, jako je on, za co by to asi tak dostal?

0451 **Žofrej:** Za zpěv?

0452 **Týna:** Slyšel jste ho někdy zpívat? To je vytí postřeleného orangutana z pytláckého džípu. To se opravdu nedá

poslouchat.

0453 **Žofrej:** Zlatý slavík je, pokud vím, cena za popularitu.

0454 **Týna:** A tu on nikdy neměl.

0455 **Žofrej:** Ale tak určitě existují nějaké statistiky, kde se to dá zjistit.

0456 **Týna:** To je vaše práce, já mám svojí dost. *{na Terezkou}* Ještě jednu.

0457 **Žofrej:** V pořádku, to si teda ověřím. A můžu se vás zeptat, kde jste byla včera v noci?

0458 **Týna:** Kde bych byla? Šla jsem se na pokoj ubytovat a pak jsem si zašla na jedno do baru. Tady mě pak taky našli. A kdybyste chtěl někoho, kdo mi to dosvědčí, tak jednu krásnou svědkyni máte přímo před sebou.

{Tereзка dolévá na pultu Týně z plné láhve whisky její sklenici a dotaz zaslechne.}

0459 **Tereзка:** To je pravda. Paní Horská tady seděla asi do jedenácti.

{Žofrej si vezme z barového pultu několik papírových tácků pod pivo a na jeden z nich si začne psát poznámky k výpovědi.}

0460 **Žofrej:** Pak někam odešla?

0461 **Tereзка:** Ne, pak si tady lehla. Nakonec jsem ji tu nechala samotnou. Nešlo s ní hnout.

{Týna se usměje, jako by to byla nějaká zásluha. Připíjí Terezce na zdraví. Žofrej přemýšlí nahlas.}

0462 **Žofrej:** Ta cena zmizela v jednu ráno. To jste mohla krásně stihnout. Potichu se vykrást, vplížit se k němu do pokoje a nenápadně vzít toho slavíka.

{Týna místo odpovědi jen ukáže na Terezkou, čímž ji předá slovo.}

0463 Tereзка: No, jak jsem včera viděla paní Horskou, tak ta nebyla schopna cokoliv dělat nenápadně. Natož se někam plížit nebo se někam krást. I když trochu plížení tam bylo.

0464 Týna: Uklouzla jsem na ledu.

0465 Tereзка: Rozlila jste celou láhev šampusu!

0466 Týna: Spadl mi tam doutník.

0467 Žofrej: Víte co? Tak já ještě prověřím toho Toma. Je tady někde internet?

0468 Tereзка: Tady, na baru.

0469 Týna: No, jestli je výslech u konce, tak já se odporoučím na pokoj. Čeká mě těžký boj.

0470 Tereзка: S Tomem?

0471 Týna: S kocovinou. Dejte tady Kolombovi jednu na mě.
{*Z pultu vezme plnou láhev whisky*}
Tohle si беру sebou.

0472 Tereзка: Bude vám to stačit?

0473 Týna: Do oběda.
{*Týna odchází. Na baru zůstává Žofrej s Terezkou.*}

0474 Tereзка: Asi vám moc nepomohla.

0475 Žofrej: Ale jo. Vypadá to, že ji můžeme z krádeže vyloučit. Ačkoliv, člověk nikdy neví. Mohli bychom se podívat na ten internet.

0476 Tereзка: Co mám najít?

0477 Žofrej: Nejlépe seznam všech zpěváků a zpěvaček, kteří dostali v historii nějakého Slavíka.
{*Tereзка něco ťuká do počítače.*}

0478 Tereзка: Tady to je. {*po chvíli čtení*} Ale Toma tam nikde nevidím. To je divné, já jsem toho Slavíka ale viděla.

0479 **Žofrej:** A nevíte, kam si ho schoval?

0480 **Tereзка:** Neschoval. Vystavil na krbovou římsu. Tu si taky dovezl.

0481 **Žofrej:** Jak jinak. Znáám zpěvačku, která si sebou vozí i živý oheň.

0482 **Tereзка:** Myslíte Vondráč...

0483 **Žofrej:** {poplašeně} Nevyslovovat! Chcete mít na krku žalobu?

{Oba se opatrně rozhlédnou kolem. Žofrej se podívá za bar na počítač.}

Takhle ten Slavík vypadal?

0484 **Tereзка:** Jo, to je on.

0485 **Žofrej:** Vypadá to, že na každou cenu vyrývají jméno majitele. Nevšimla jste si, jestli tam to jméno měl?

0486 **Tereзка:** No jo, něco tam bylo. Ale co, to jsem nestudovala. Ten Tom byl tak slizký.

0487 **Žofrej:** Něco na vás zkoušel?

0488 **Tereзка:** Opravdu jenom zkoušel. Myslím, že to ani nemyslel vážně. Spíš, že se to od něho očekává. {zamyšleně} On ten večer ještě čekal dámskou návštěvu. To mi sám řekl.

0489 **Žofrej:** Opravdu? Zajímavé. Jestli si třeba nevymýšlel. Potřeboval jenom udělat dojem. Takové mistry známe.

0490 **Tereзка:** Ano? A odkud?

0491 **Žofrej:** No, tak my z těch speciálních jednotek, co chráníme ty celebrity... Na pódiu jsou mistři, to jo, ale jak dojde na balení holek, všichni se zmůžou akorát tak na „Dej si panáka a pojd' se mnou na pokoj, bejby.“

{Terezku to zaujme a nakloní se Žofrejovi blíž.}

0492 **Tereзка:** No to mě zajímá. A na co se zmůžou přísluš-

níci speciálních jednotek?

0493 **Žofrej:** *{značně nejistě}* Tak to je případ od případu, slečno. My nejsme zdaleka tak drsní, jako když střílíme teroristy nebo...

0494 **Tereзка:** Ano?

0495 **Žofrej:** *{zmateně dokončuje}* ... nebo když střílíme teroristky.

0496 **Tereзка:** A děláte ještě něco jiného, než střílíte teroristy a teroristky?

0497 **Žofrej:** No, občas střílíme i bojovníky za svobodu.
{Tereзка se zasměje a najednou zvážní. Na něco si vzpomene.}

0498 **Tereзка:** Ale víte co? On tu dámskou návštěvu v noci opravdu měl. Kolem půlnoci jsem šla ještě zhasnout na chodbu a slyšela jsem tam ženský smích.

0499 **Žofrej:** Z kterého pokoje?

0500 **Tereзка:** Těžko říct. Ale bylo to tam odněkud zezadu, jak má pokoj.

{Žofrej si to poznačí na další pivní tácek.}

0501 **Žofrej:** Asi zajdu za Alfrédem a trochu ho vyzpovídám.

0502 **Tereзка:** Tak já taky poletím. Tom odešel na generálku, tak mu vygruntuju. Taky spíte doma v botách?

0503 **Žofrej:** Jo, v botách a v kukle. Já to mám v náplni práci.

{Tereзка se zasměje a nabídne Žofrejovi ruku.}

0504 **Tereзка:** Budu vám držet palce. Já jsem Tereza.

{Žofrej ji stiskne.}

0505 **Žofrej:** Baratheon. Teda Žofrej Baratheon.

0506 **Tereзка:** Agent se nezapře. Tak ahoj.

{Žofrej odchází do recepce. Tereзка ještě uklidí na

baru a taky odchází.}

{Přestávka? Dvě přestávky na jiných místech?}

Obraz 11

{Recepce. Žofrej přechází z baru na recepci. Nikdo tam není, tak Žofrej použije zvonku na pultíku.}

0507 Alfréd: *{pouze hlas}* Moment!

{Žofrej chvíli čeká a za chvíli opět cinkne na zvonek.}

{pouze hlas} Moment!

{Žofrej opět cinkne na zvonek.}

{pouze hlas, vztekle} Ein moment, bitte!

{Žofrej toho nechá a během čekání si prohlíží Alfrédův průkaz ZTP. Za chvíli začne zvonit telefon v recepci. Alfréd vletí do recepce a vztekle se podívá na Žofreje. Vyletí mu ruce vzhůru. Telefon zvoní a Žofrej naznačí Alfrédovi, že jde o telefon.}

Nieder.

{Zvedá sluchátko, Žofrej dává ruce dolů.}

{do telefonu} Prosím, bitte. *{poslouchá}* Ano, rozumím. Jak dlouho? *{poslouchá}* Musíte okamžitě intubovat. *{poslouchá}* Tři mililitry hydrokortizonu do srdce. A fýzák. A teplý čaj. *{poslouchá}* Není zač. Zase se ozvěte.

{Alfréd pokládá sluchátko. Obracejí se k Žofrejovi.}

Přál jste si, pane?

0508 Žofrej: Ano. Chtěl jsem se zeptat... *{zamyslí se, nedá mu to}* Kdo to byl?

0509 Alfréd: Ten hovor?

0510 Žofrej: Ano.

0511 **Alfréd:** Nějaký omyl. To se u těchto moderních vynálezů stává.

0512 **Žofrej:** Aha, ano. Prosím vás, vyšetřuju tu včerejší krádež. *{zase se zamyslí}* Vy jste lékař?

0513 **Alfréd:** Já a felčar? Kdepak.

0514 **Žofrej:** Aha, no, odpovíte mi na pár otázek?

0515 **Alfréd:** Co byste chtěl vědět?

0516 **Žofrej:** Všechno o včerejším večeru. Jestli jste si nevšiml něčeho podezřelého a tak.

0517 **Alfréd:** Rozumím. Ale ono se toho moc nestalo. Vlastně ano. Kolem čtvrt na dvanáct přišel pan Vokoun, že jde venčit psa. To bylo podezřelé.

0518 **Žofrej:** Proč? Tak pozdě?

0519 **Alfréd:** To ani ne. Ale neměl psa. A co se týká jeho rovnováhy, tak tu si sebou taky nevzal.
{Žofrej si vytáhl další pivní podtácek a značí si na něj Alfrédovu výpověď.}

0520 **Žofrej:** Takže odešel ven?

0521 **Alfréd:** Spíš vystřelil.

0522 **Žofrej:** Jak to?

0523 **Alfréd:** Na recepci přiběhla paní Vokounová. Byla vzteky bez sebe. Řádila jako partyzáni na východní frontě.

0524 **Žofrej:** Vyběhla za manželem?

0525 **Alfréd:** Ne, ven do tmy se jí nechtělo.

0526 **Žofrej:** Takže se vrátila na pokoj.

0527 **Alfréd:** Hned ne. Ještě čekala na Terezku.

0528 **Žofrej:** Jak to?

0529 **Alfréd:** Vokoun odešel s jejími klíči. A Terezka má univerzál. Jenomže ta měla na baru ještě jednoho hosta a nevěděla, co s ním.

0530 **Žofrej:** Týnu Horskou.

0531 **Alfréd:** Ano. Ptala se mě, jestli bych jí nepomohl od-
táhnout Horskou na pokoj. Já jsem ale, bohužel, hrdým
majitelem průkazu ZTP a nemohu přenášet žádné uměl-
ce. Tak jsme se dohodli, že ji tam necháme spát na stole.
A když tam bude ještě ráno, tak ji probereme dřív, než
přijdou první hosté na snídani.

0532 **Žofrej:** Terezka šla potom spát?

0533 **Alfréd:** Zřejmě ano. Zhasla v baru a odešla s paní Vo-
kounovou do patra.

0534 **Žofrej:** Celou tu dobu byl pan Tom na pokoji?

0535 **Alfréd:** Předpokládám, že ano. Objednal si luxusní ve-
čeři, na kterou nepřišel. Byl prý příliš unavený.

0536 **Žofrej:** Co bylo dál?

0537 **Alfréd:** S tou večeří?

0538 **Žofrej:** Ne, s vámi. Co jste dělal vy?

0539 **Alfréd:** Zamknul jsem hlavní vchod a pozhasínal jsem
v recepci. Pak jsem se k odpočinku uložil i já. Kolem
jedné pak přiběhl pan Tom a stěžoval si, že mu někdo ve
spánku ukradl ten hlavolam.

0540 **Žofrej:** Takže pokud byl hlavní vchod zamknutý, ne-
mohla se kupříkladu nějaká dámská návštěva dostat ne-
pozorovaně dovnitř?

0541 **Alfréd:** Vyloučeno. Musela by zvonit. A ani pak si
nejsem jistý, zdali bych dotyčnou dámu pustil do našeho
slušného podniku. Možná tak na Štědrý den.

0542 **Žofrej:** Hm, a kdo tedy kradl? Vy jste spal celou dobu?

0543 **Alfréd:** Jsem snad já podezřelý z krádeže toho hlavola-
mu? Prosím, jsem ochoten podrobit se důkaznímu řízení,
můžete mi proměřit ušní boltce a velikost lebky, pokud

se tím prokáže má nevina.

0544 **Žofrej:** Ale kdepak. Já jsem spíš myslel, jestli spíte tvrdě. Jestli se někdo nemohl dostat dovnitř prostě násilím.

0545 **Alfréd:** Já spal naposledy tvrdě na obecné škole. A od války nespím skoro vůbec. Slyším každý šramot a při sebepodezřelejším hluku už nasazuju bajonet.

0546 **Žofrej:** Tak vám děkuji, to bude asi vše.

0547 **Alfréd:** Snad jsem vám příliš nepomohl.

0548 **Žofrej:** Nevíte, kde je paní Vokounová?

0549 **Alfréd:** Odpočívá v pokoji.

{Žofrej se s podezřením podívá na Alfréda.}

0550 **Žofrej:** Můžete mi ji zavolat? Že ji moc moc prosím. Děkuji.

{Alfréd vytáčí číslo pokoje.}

0551 **Alfréd:** *{do telefonu, přísně}* Tady recepce. Máte okamžitě přijít sem dolů. *{poslouchá}* Ano, okamžitě. Sofort!

{Alfréd pokládá sluchátko, Žofrej mu hrozí.}

0552 **Žofrej:** Víte, co znamená prosím?

0553 **Alfréd:** Bitte?

{Žofrej mávne rukou a čeká na Vokounovou. Ta za chvíli přichází.}

Obraz 12

{Recepce. Do recepce přibíhá paní Vokounová se psem.}

0554 **Vokounová:** *{vystrašeně}* Co se děje! Proč tady děláte takový poplach?

0555 **Alfréd:** Štára. Vyšetřování.

0556 **Vokounová:** Ale já jsem nic neprovedla!

0557 **Alfréd:** To se teprve ukáže.

{A ukáže na Žofreje. Pes očichává Žofreje a všelijak se k němu lísá.}

0558 **Vokounová:** Vy jste od policie?

0559 **Žofrej:** *{nejistě}* Ne tak docela. Byl jsem pověřen pátráním po odcizeném předmětu v tomto penzionu.

0560 **Vokounová:** Myslíte toho Zlatého slavíka?

0561 **Žofrej:** Jak víte, že zmizel Zlatý slavík?

0562 **Vokounová:** Přistihla jsem ve svém pokoji ředitelku penzionu, jak mi prohrabává postel. Tak jsem po ni vystartovala.

0563 **Žofrej:** Ona vám to prozradila? To mělo být tajné.

0564 **Vokounová:** Napřed se vytáčela, to je pravda. Tvrdila, že probíhá celostátní sčítání štěnic. Nakonec jsem ji tedy uhodila. Vázou.

0565 **Žofrej:** Dobrá. Tak tím to bude jednodušší.

{Žofrej vytahuje svoje popsané pivní tácky a jede výslech podle nich.}

Rád bych si, paní Vokounová, ujasnil některé věci ze včerejšího večera. Recepční vypověděl, že jste kolem čtvrt na dvanáct vyprovodila svého muže ven. Slečna Terezka vám pak odemknula pokoj, protože své klíčky jste půjčila manželovi. Je to tak?

0566 **Vokounová:** Co? Že mám za manžela opileckou trosku? Ano, to je pravda. Vyběhla jsem za ním a zabouchly se mi dveře. Zvenku je tam koule, takže mi musela slečna otevřít.

0567 **Žofrej:** A potom jste šla hned spát?

0568 **Vokounová:** No šla jsem si lehnout.

0569 **Žofrej:** A neslyšela jste pak v noci něco podezřelého? Myslím kolem té jedné hodiny, kdy se krádež stala.

0570 Vokounová: Na to si vzpomínám. V tu dobu, jak říkáte, jsem slyšela na chodbě odemykání dveří, to jak se pan Tom vrací do svého pokoje. Pak byl chvíli klid a pak jsem slyšela, jak křičí, že mu ukradli toho slavíka.

{Žofrej si vše značí na další pivní tácek.}

0571 Žofrej: To je zajímavé. Tom recepčnímu tvrdil, že mu tu cenu ukradli, když spal. Odkud by se tedy vracel, když ho nikdo neviděl odcházet? Nebo že by nám Tom lhal?

0572 Vokounová: *{rozhodně}* Ne. Tom by nikdy nelhal!

0573 Žofrej: Vy se ho nějak zastáváte.

{Vokounová je v úzkých.}

0574 Vokounová: To je moje věc. A vůbec. Už toho mám dost. Můžete mi ukázat váš průkaz?

{Žofrej vytáhne z kapsy kartičku a podá ji Vokounové.}

Ano, já taky jezdím šalinó. Ale já myslela váš policejní průkaz.

0575 Žofrej: Jak jsem říkal, nejsem přímo od policie.

0576 Vokounová: Aha. Takže nějaký soukromý čmuchal. Myslím, že výslech, nebo co to bylo, je u konce.

0577 Žofrej: To je škoda. Ono se to taky může začít vyšetřovat oficiálně. Úředně. A to pak budete muset odpovídat na hodně choulostivé otázky. A do protokolu.

0578 Vokounová: *{opatrně}* Na jaké třeba?

0579 Žofrej: Máme ještě další výpověď, podle které byl asi kolem půl dvanácté slyšet z Tomova pokoje ženský smích. Odpusťte, ale v penzionu v tu dobu jste to mohla být jenom vy.

0580 Vokounová: *{chvíli přemýšlí}* No dobrá, víte, není to tak, jak to vypadá. My jsme s Tomem totiž pokrevně

spříznění.

0581 **Žofrej:** Tomu nerozumím. Vy jste jako...

{Naznačí pohyb nože po paži.}

0582 **Vokounová:** Ne jako indiáni. Jako příbuzní. Já jsem jeho dcera.

0583 **Žofrej:** *{zmateně}* Ale... jak se to stalo?

0584 **Vokounová:** To už byste snad mohl vědět.

0585 **Žofrej:** Ale jak to, že to nikdo neví?

0586 **Vokounová:** Tom a jeho nevlastní dítě. Tuhle senzací bych si opravdu ráda ušetřila. Ale jedno vám řeknu. Taťka v té krádeži prsty nemá. Nikdy, nikdy v životě nic neukradl. No, možná kromě nějaké písničky, ale kdo to dneska nedělá. Jak jde o to ušetřit nějakou korunu, tak tam už taťka stojí v první řadě.

0587 **Žofrej:** Tak vám děkuji, paní Vokounová.

0588 **Vokounová:** Ani nevím, jestli jsem vám pomohla.

0589 **Žofrej:** *{s povzdechem}* Já taky ne.

{Vokounová pomalu odchází. Žofreje zaujme její pes. Ještě Vokounovou zastaví.}

Paní Vokounová, ještě chvílku.

{Vokounová se zastaví, Žofrej ukáže na psa.}

To je lovečák?

0590 **Vokounová:** Ne, to je můj pes. Jestli máte hlad, v kuchyni nějaký salám najdou.

0591 **Žofrej:** Já myslel, jestli to není stopař.

0592 **Vokounová:** Ne, toho jsme cestou nebrali. To je náš pes.

0593 **Žofrej:** Já myslím, jestli by dokázal vystopovat zloděje?

0594 **Vokounová:** Vidím, že jste na psy odborník. Můžete to zkusit.

{Podá mu vodítko.}

Slyší na jméno Artaban. Za chvíli má koupání, tak mi ho vraťte brzy.

{Vokounová odchází. Žofrej zůstává se psem a s Alfrédem.}

Obraz 13

{Recepce, Tomův pokoj a Bar. Žofrej hledí psa.}

Žofrej: *{na psa}* Tak co, Artabane, zkusíme to? Ty budeš určitě chytrý pejsek.

{Alfréd to s despektem pozoruje.}

Alfréde, zašel byste s námi do Tomova pokoje?

Alfréd: Proč?

Žofrej: Tak mě napadlo, že by Artaban mohl chytit stopu toho zloděje a snadno nás k němu dovést.

Alfréd: Nechcete si jít raději lehnout a vzít si prášek? Donesl bych vám teplý čaj.

Žofrej: Každý pes má v sobě kus vlka, ne? Každý pes by chtěl běhat po lesích a lovit jeleny.

Alfréd: Tenhle ne.

Žofrej: Psi mají tisíckrát lepší čich, než člověk. Každý pes je vlastně stopař. *{pohladí Artabana}* Podívejte na toho loveckého psa.

Alfréd: Rád bych vás upozornil, že lovečtí psi bývají asi patnáctkrát větší. Stopu zpravidla držet nemusí, protože jim nikdy nic neunikne. Na frontě nám tři takoví psi odtáhli nehlídaný tank do lesa a tam ho roztrhali. Uvnitř byli čtyři tankisti a pes! Toto koště má, naopak, zjevné problémy s pohybem mimo koberec.

{Artaban se lekne a chce od Alfréda utéct. Žofrej ho}

utěšuje.}

0603 **Žofrej:** Neboj se, Artabane, tady žádní lovečtí psi nejsou.

0604 **Alfréd:** Ano, přesně na to jsem chtěl upozornit.

0605 **Žofrej:** Tak půjdete?

0606 **Alfréd:** Ale ano, rád se pobavím na cizí účet.

{Alfréd vezme klíček od pokoje a odchází s Žofrejem na chodbu.}

{pouze hlas} Pan Tom je na zkoušce, můžete v klidu stopovat.

{Oba vchází do Tomova pokoje. Alfréd první.}

Prosím. Až chytíte stopu, zamknu za vámi.

{Žofrej vede Artabana po pokoji.}

0607 **Žofrej:** Hledej, Artabane, stopa.

{Pes šmejdí kolem po pokoji.}

Artabane stopa. Stopa!

{Pes ještě chvíli šmejdí a nakonec se zastaví u Žofreje a nehýbe se.}

No tak, stopa. Hledej.

0608 **Alfréd:** Myslím, že bude jednodušší, když ten ukradený hlavolam najdeme sami a potom ho Artabanovi ukážeme, aby věděl, o co šlo.

{Žofrej si klekne k Artabanovi na čtyři.}

0609 **Žofrej:** Stopa, stopa, větrím, větrím.

{Žofrej napodobuje, jak by měl pes větrít nosem. Alfréd ho udiveně sleduje.}

0610 **Alfréd:** Ano, to je taky možnost. Budete si přát vodítko?

{K překvapení všech najednou Artaban skutečně zavětrí a obchází krbovou římsu. Chytil stopu.}

0611 **Žofrej:** A je to. Za chvíli se bude něco dít.

0612 **Alfréd:** Zřejmě si za chvíli lehne.

{Ale Artaban míří ke dveřím z pokoje.}

0613 **Žofrej:** Máme stopu! Vidíte?

{Všichni vyjdou ze dveří pokoje.}

0614 **Alfréd:** *{pouze hlas}* Nevidím. Je tu tma.

0615 **Žofrej:** *{pouze hlas}* Držme se Artabana. Dovede nás ven.

{Ozve se zvuk nárazu a padajícího nádobí.}

0616 **Vokoun:** *{pouze hlas}* Co to tady děláte?

0617 **Alfréd:** *{pouze hlas}* Lovíme jeleny.

0618 **Žofrej:** *{pouze hlas}* Pardon.

{Do recepce vejde z chodby Vokoun a oprašuje se po předchozí srážce. Přechází do baru.}

0619 **Vokoun:** Myslivci. Dneska vám vlezou všude.

{Bere si u baru láhev piva a sedá si ke stolu. Žofrej s Artabanem i Alfréd přicházejí zpět do recepce. Artaban je vede. Alfréd si recepci prohlédne.}

0620 **Alfréd:** Tady je to povědomé.

{Pes míří k venkovním dveřím.}

0621 **Žofrej:** Že by pachatel přece jen přišel zvenku?

0622 **Alfréd:** Nebo jsme z fáze stopování plynule přešli do fáze venčení. Já mu otevřu.

0623 **Žofrej:** Moment, ještě jsme neskončili.

{Artaban se vrací k recepci, kterou dlouho očichává.}
Zajímavé.

0624 **Alfréd:** Co je na tom zajímavého? Buď ztratil stopu, nebo se chystá k útoku.

0625 **Žofrej:** Co vy jste na té vojně vlastně dělal, Alfréde?

0626 Alfréd: Já vám to řeknu a vy mě udáte.
{Artaban opět chytá stopu a míří k baru. Žofrej i Alfréd jdou za ním.}

0627 Žofrej: Tak to je divné. Že by ten zloděj přišel z baru? Tam zůstala jen Týna Horská. Ta ale prý nebyla ničeho schopna.
{Všichni vchází do baru a Artaban je táhne k Vokounovi, který sedí u stolu. Vokoun se radostně vítá se svým psem.}

0628 Vokoun: Kde se tu bereš, Artabane. No pocem!
{Artaban dotáhne Žofreje až k Vokounovi a mohutně se s ním vítá. Žofrej je zklamaný, předává vodítko Vokounovi.}

0629 Žofrej: Tak nevím, co jsme vlastně zjistili.

0630 Alfréd: Za války by šel za tohle ke zdi.

0631 Vokoun: Co tady s ním blbnete?

0632 Žofrej: Zkoušeli jsme stopovat zloděje.

0633 Vokoun: S ním? Ten doma netrefí ani z obýváku.

0634 Alfréd: Dělá určité pokroky.

0635 Vokoun: No a na co jste přišli?

0636 Žofrej: Těžko říct. Zloděj buď odešel hlavním vchodem, nebo je to Týna Horská. A taky to ještě můžete být vy!

0637 Alfréd: Anebo jsme Artabanovi udělali pěkné odpoledne.

0638 Vokoun: *{směje se}* No vidíte, takže to rozhodně nebylo zbytečné. To jsem ani nevěděl, že mám tak chytrého pejska. No, Artabane, za odměnu ti paní ředitelka něco dobrého uvaří.

0639 Alfréd: Pochybuju.
{Vokoun ale bere ze stolu prázdný popelník, nalije do

něj trochu piva ze své sklenice a dává ho Artabanovi na zem. Ten se do něj hladově pouští. Alfréd se diví.}

Ano, tak to leccos vysvětluje.

{Vokoun drbe pejska za ušima.}

0640 Vokoun: Papkej, papkej. A po obědě si zapálíme.

{Zvenku do recepce a následně do baru vchází ředitelka s Tomem. Ředitelka po cestě uklidňuje Toma.}

0641 Ředitelka: Já myslím, že je to na dobré cestě. Pojdte, zrovna se můžeme zeptat, jak pokračuje pátrání.

0642 Tom: *{na Žofreje}* Tak prý jste ho už našli. Je to pravda?

0643 Žofrej: Ne tak docela. Ale byli jsme na stopě.

0644 Tom: A už nejste?

0645 Žofrej: Stopu jsme ztratili.

0646 Tom: *{na ředitelku}* Paní ředitelko, vy jste mi slíbila, že toho slavíka najdete nebo mi ho nahradíte. A já se ptám – na kolik si ceníte tento penzion?

0647 Ředitelka: To jsem říkala?

0648 Alfréd: Ano, madam, slíbila jste mu, že mu ukradeného Slavíka nahradím já osobně.

0649 Tom: *{na Alfréda}* Ha, je to tak. A zaplatíte mi ho?

0650 Alfréd: Vypadám snad na to, že se k tomu chystám?
{Tom si prohlédne Alfréda.}

0651 Tom: Ne.

0652 Alfréd: *{přikývne}* Ano.

0653 Ředitelka: *{s nadějí}* Ano?

0654 Alfréd: Ne!

0655 Tom: Už toho mám dost. Takhle mě neuráželi ani na OZZFESTU. Ale já to tak nenechám.

0656 Ředitelka: Prosím, uklidněte se. *{na Žofreje}* Pane

Bé, máte nějakou stopu? Můžeme ještě doufat?

0657 **Žofrej:** Já bych vám strašně rád pomohl nějak víc, ale tohle je zapeklitý případ. Já nemám v ruce vůbec nic. Ten slavík může být kdekoliv. Třeba už je prodaný.

0658 **Tom:** V tom případě se nedoplatíte!

0659 **Ředitelka:** Ale to není možné, v noci nikdo cizí nepřišel. Aspoň Alfréd to tvrdil.

0660 **Žofrej:** Ten samý Alfréd, co prošel všemi válkami dvacátého století? S průkazem ZTP podepsaným císařem pánem?

0661 **Ředitelka:** No já vím.

0662 **Alfréd:** Pokud mi vážená společnost nevěří, kopii potvrzení mají ve vídeňském muzeu.

0663 **Ředitelka:** Ale co mám dělat?

0664 **Žofrej:** Víte co, dejte mi čas do večera, zkusím ještě něco vymyslet.

0665 **Tom:** Do večera? Vždyť tady jde o vteřiny. Musí se okamžitě rozjet pátrací akce. Vždyť tady máme loupež století!

0666 **Žofrej:** *{na Toma}* Měl jste toho slavíka pojištěného?

0667 **Tom:** Tady by měly létat vrtulníky, rojnice, žabí muži... Cože?

0668 **Žofrej:** Ptám se, jestli jste měl toho slavíka pojištěného. Má přece velkou cenu?

0669 **Tom:** *{nejistě}* No, ohromnou. Ale abych pravdu řekl, pojištěný nebyl. Tak nějak jsem se k tomu ještě nedostal. To jsou samé rozhovory, koncerty, alimenty, léčebny... *{naštvaně}* A vůbec. Já se tady nemusím nikomu zpovídat, já jsem okradený! A toho slavíka chci, nebo já osobně volám bulváru.

{Tom našťavaně odchází z baru do chodby.}

0670 **Ředitelka:** Tak to bychom měli.

0671 **Alfréd:** Hlavu vzhůru, paní ředitelko, nikdy není tak špatně, aby nemohla přijít kontrola z finančního úřadu.

0672 **Ředitelka:** Já vám něco řeknu, pánové. Smrt všem celebritám!

0673 **Alfréd:** Přesně moje slova.

0674 **Ředitelka:** A co vy tu vůbec děláte, Alfréde? Před recepcí na zemi leží nějaké svinstvo.

0675 **Alfréd:** Pan Tom upadl?

0676 **Ředitelka:** Jdeme, jdeme. Musí se to uklidit.

{Oba odcházejí. V baru zůstávají Žofrej s Vokounem.}

Obraz 14

{Bar, Recepce. Žofrej si přisedne k Vokounovi.}

0677 **Vokoun:** No tak se ptejte.

0678 **Žofrej:** Proč myslíte, že se vás chci ptát?

0679 **Vokoun:** Tak vyslýcháte tady kdekoho. Jste ten místní major Zeman, ne?

0680 **Žofrej:** Ale jo, tak dobrá. Jednu otázku bych měl. Co jste vlastně dělal vy?

0681 **Vokoun:** Myslíte v civilu? Dělal jsem zámečníka ve fabrice na šlapací autíčka. Práce jako každá jiná. Akorát při výstupních kontrolách byla větší legrace. Ale pak mě vyrazili za pracovní nekázeň a teď беру podporu. Spokojený?

0682 **Žofrej:** Ano. Vlastně ne. Já spíš myslel, co jste dělal včera v noci. Byl jste venčit Artabana. Kdy jste se vrátil?

0683 **Vokoun:** To vím náhodou naprosto přesně. Ve tři nula nula. Musel jsem totiž čekat na Alfréda v té zimě dost

dlouho, než mi přišel otevřít. Dokonce mi vynadal, že ho budím. Tak jsem se podíval i na hodinky.

0684 **Žofrej:** Takže ve tři.

0685 **Vokoun:** Ve tři.

{Na bar se vrací Tereзка.}

0686 **Tereзка:** Dáte si něco?

0687 **Vokoun:** *{na Terezku}* Já už ne.

0688 **Žofrej:** A co jste teda dělal celou dobu?

0689 **Vokoun:** *{se smíchem}* Tak to bych taky rád věděl. Jestli to zjistíte, dejte mi vědět. Ještě něco? Musím jít vyvenčit Artabana.

0690 **Žofrej:** Pane Vokoune, omlouvám se, že se na to ptám, ale nemohl jsem si nevšimnout. Nemáte vy náhodou problém s alkoholem?

{Vokoun těžce vstává od stolu.}

0691 **Vokoun:** S alkoholem ne. Ale bez něj.

{Vokoun odchází s Artabanem k recepci, Žofrej k baru. Z recepce zrovna vychází Alfréd s kýblem. Vokoun mu vrazí do ruky vodítko.}

Pohlídejte mi Artabana, skočím si pro bundu.

{Vokoun odchází do chodby. Nepříjemně překvapený Alfréd nestihne zareagovat a psa mu vrátit. Teď neví, co s ním.}

0692 **Tereзка:** *{na Žofreje}* Podívej na obrazovku, něco jsem objevila.

0693 **Žofrej:** Ukaž.

{Nakloní se a přečte si údaj z obrazovky.}

No tak teď už je to jasné. Tak Tom toho slavíka opravdu měl.

0694 **Tereзка:** Ale nebyl jeho.

0695 **Žofrej:** Ale měl ho legálně.

0696 **Terezka:** Měl ho dostat Matuška, který neměl emigrovat.

0697 **Žofrej:** Tak ho Tom tak nějak zastoupil. Za stranu. Ale to jsme zas na začátku – slavíka měl a někdo mu ho ukradl. Otázkou je, kdo.

{Mezitím se Alfréd u recepce snaží uchopit kýbl, ale pes ho pořád táhne ke dveřím ven. Alfréd dostane ďábelský nápad. Rozhlédne se, a když vidí, že ho nikdo nesleduje, použije Artabana jako smeták s hadrem na vytření. Několikrát ho namočí v kýblu a začne s ním vytírat podlahu. Žofrej na baru vytahuje svoje popsané pивní tácky a pokládá je na bar.}

Týna Horská. Ta ho mohla vzít ze závisti, nebo co to mají rockové hvězdy za city. Nebo šlo o mstu. Další je Vokoun. Ten to mohl klidně udělat, ani o tom nevěděl. A kdo ví, třeba pro peníze na chlast. Ráno jsem u něj viděl flašku whisky a podle toho, jak ho manželka drží zkrátka, mi není jasné, kde na to vzal.

0698 **Terezka:** Tak pravda je, že zatím všechnu útratu táhne ona.

{Na recepci zrovna přichází Vokounová. Oslovuje vytírajícího Alfréda.}

0699 **Vokounová:** Neviděl jste mého muže?

{Alfréd zrovna máchal Artabana v kýblu. Když vidí Vokounovou, nechává psa pod vodou.}

0700 **Alfréd:** Váš muž si šel na pokoj pro bundu.

0701 **Vokounová:** Nesmysl, to bych ho musela vidět. A kde je Artaban?

0702 **Alfréd:** Netuším.

{Vokounová popojde k baru. Alfréd toho využije a nechá psa nadechnout. Pak ho opět ponoří.}

0703 **Vokounová:** Není na baru?

0704 **Alfréd:** Artaban? Vyloučeno.

0705 **Vokounová:** Můj muž. Kdyby se tu objevil, ať za mnou okamžitě přijde. Má koupání.

0706 **Alfréd:** Váš muž?

0707 **Vokounová:** Artaban. Jasné?

0708 **Alfréd:** Jawohl.

{Vokounová odchází na chodbu. Alfréd vytahuje Artabana z kýblu. Prohlédne ho, a když vidí, že je v pořádku, promluví na něj.}

Tak přece jen máš koupání.

{Potom pokračuje ve vytírání. Žofrej s Terezkou sledovali scénu a teď se vrací k rozhovoru.}

0709 **Žofrej:** Jo, Vokounová. Vokounová je Tomova dcera. Takže tam může být tisíc důvodů, o kterých nemáme ani tušení. Třeba pomsta za to, že ji v útlém věku opustil.

0710 **Terezka:** Vokounová je jeho dcera? No to je překvápko!

0711 **Žofrej:** Já jsem ti to neřekl? Ono to vlastně bylo tajné.

0712 **Terezka:** Tím pádem je Tom Vokounův tchán.

0713 **Žofrej:** Rodina je základ státu.

0714 **Terezka:** A jaká rodina, takový stát.

0715 **Žofrej:** Ještě je tady ta Boušková, pojišťovárka. Pokud jde o nějaký podvod, mohla by v tom být klidně zapletená i ona.

0716 **Terezka:** A koho tam máš ještě?

0717 **Žofrej:** Alfréda. No ten to mohl udělat třeba jenom proto, že Německo prohrálo válku. U něho je možné všechno.
{Alfréd mezitím domyl podlahu. Artabana vyždímal

do kýblu a nechal ho uvázaného u recepcce. Sám s kýblem mizí za recepcí.}

0718 **Tereзка:** A to je všechno? Co třeba naše ředitelka?

0719 **Žofrej:** Proč ta?

0720 **Tereзка:** Nevšiml sis? Je úplně posedlá celebritami a slávou. Její pokoj vypadá jak pokojíček třináctileté puberťačky. Samé fotky zpěváků a herců. Takový slavík, to by byla trofej.

0721 **Žofrej:** Moc mi to neulehčuješ.

0722 **Tereзка:** A co já? Já jsem to vzít nemohla?

0723 **Žofrej:** Ty? Jaký bys asi měla motiv?

0724 **Tereзка:** Třeba by se mi líbil jeden mladý detektiv a chtěla bych se s ním blíž seznámit.

0725 **Žofrej:** To je velice nepravděpodobné. Tomu nevěřím. To bych spíš sázel na toho Alfréda.

0726 **Tereзка:** To je škoda, že si ten mladý detektiv moc nevěří.

0727 **Žofrej:** Až se na ústředí dozví, jakou jsem si tady trhnul ostudu s tím pitomým Slavíkem, tak mi šéf osobně ukáže dveře.

0728 **Tereзка:** Od garáže.

0729 **Žofrej:** {nervózně} Od jaké garáže?

0730 **Tereзка:** Bezpečnostní agentura O.G.B. – Ostraha Garáží Brno.

0731 **Žofrej:** Ty to víš?

0732 **Tereзка:** No jo.

0733 **Žofrej:** A celou dobu sis ze mne dělala srandu?

0734 **Tereзка:** Celou ne, jenom teď. Před chvílí jsem se mrkla na internet.

0735 **Žofrej:** Vypadám jak blbec, že? Ani nevím, proč jsem

s tím vlastně začal.

0736 **Tereзка:** Nehrála v tom nějakou roli chudá služka z chudého penzionu?

0737 **Žofrej:** No jo, vypadá to jak z nějaké laciné detektivky.

0738 **Tereзка:** *{k obecenstvu}* To víš, drahé vstupné si nemůžeme dovolit.

0739 **Žofrej:** A co teď? Asi bych se měl potichu vytrazit.

0740 **Tereзка:** To bys mě ale zklamal. Zkusíme to dotáhnout do konce.

0741 **Žofrej:** A co přesně?

0742 **Tereзка:** Všechno.

0743 **Žofrej:** Tak snad už se nic dalšího nepříhoda.

{Na chodbě se ozve hlasitá rána, výkřik a zvuky pádu.}

Snad jsem toho tolik nechtěl.

{Posbírá si své pivní tácky ze stolu a s Terezkou běží k recepci.}

Obraz 15

{Recepce. Žofrej pomáhá Bouškové přitáhnout z chodby bezvládné Vokounovo tělo. Položí ho na zem. Z recepcie přichází Alfréd.}

0744 **Boušková:** Položme ho tady na zem.

0745 **Alfréd:** Teď jsem vytřel!

0746 **Žofrej:** Co se stalo?

0747 **Boušková:** Slyšela jsem ty rány, tak jsem vyběhla z pokoje a zakopla jsem tady o pana Vokouna.

0748 **Alfréd:** Pustte mě k němu, na frontě jsem pomáhal zraněným.

{Alfréd se sklání k Vokounovi a prohlíží ho.}

0749 **Tereзка:** Je mrtvý?

0750 **Alfréd:** Bohužel. Už pro něho nemůžeme nic udělat.

0751 **Boušková:** Co budeme dělat?

0752 **Alfréd:** Musíme ho zasypat vápnem.

{Do ticha se ozve Vokounovo zaúpění.}

0753 **Žofrej:** Žije!

0754 **Alfréd:** A to je dobře?

0755 **Boušková:** No, jak u kterého případu. A existují případy...

0756 **Terezka:** Pane Vokoune, stalo se vám něco?

{Vokoun začíná pomalu probouzet ze mdlob a bolestivě si šahá na hlavu.}

0757 **Žofrej:** Pane Vokoune, slyšíte nás?

0758 **Alfréd:** Ten už do smrti nepromluví, má poškozený mozek.

0759 **Vokoun:** To je bolest.

0760 **Žofrej:** Mluví!

0761 **Alfréd:** Strašně se trápí. Nemá cenu prodlužovat jeho utrpení.

0762 **Boušková:** Máme zavolat sanitku?

0763 **Alfréd:** Aha, tahle možnost mě nenapadla.

0764 **Terezka:** *{na Alfréda}* Co přesně jste s těmi zraněnými dělal?

0765 **Žofrej:** *{na Vokouna}* Pane Vokoune, co se vám stalo?

0766 **Vokoun:** *{namáhavě}* Někdo mě praštil a shodil ze schodů.

{Alfréd se nad ním nakloní a podezřele zavětrší.}

0767 **Alfréd:** A nešlo náhodou o pana Jacka Danielse, Jima Beama, nebo snad o pana Johnnyho Walkera?

0768 **Vokoun:** Ty seš chytřej, chytráku. Zvedněte mě.

{S pomocí Žofreje a Bouškové se z lehu posadí.}

0769 **Terezka:** Nemáme zavolat sanitku?

0770 **Vokoun:** Spíš policajty. Říkám vám, někdo mě nahoře praštil a shodil dolů.

{Ozve se dupání nohou a chodbou přibíhá Týna Horská. Když spatří celou skupinu, tak zastaví a pozorně si je prohlédne. Potom zařve.}

0771 **Týna:** Kdo to byl?

{Když se nikdo z nich nemá k okamžité odpovědi, opakuje otázku.}

Ptám se vás ještě jednou. Kdo to byl? A radím vám, abyste se hned přiznali, nebo si vás podám jednoho po druhém.

0772 **Terezka:** Nevěděla jsem, že jste taková přítelkyně pana Vokouna.

0773 **Týna:** Kašlu na Vokouna. Někdo mně ukradl Slavíka a já ho chci teď hned okamžitě zpátky, nebo se tady začnou dít příšerné věci.

0774 **Žofrej:** Tak moment. Vy chcete říct, že vám někdo teď ukradl Zlatého slavíka?

0775 **Týna:** A vy děláte detektiva kde? V domově důchodců?

0776 **Terezka:** Nebudte hrubá. Měla jste si ho líp hlídat.

0777 **Týna:** Kdybych věděla, že je tento hotel plný zlodějů, nespustila bych ho z očí.

{Do tohoto obvinění do recepce vchází z chodby Tom.}

0778 **Tom:** Co je to tu za kravál?

{Týna si ho změří pohledem a má jasno.}

0779 **Týna:** Tak pojd'. Už na tebe čekáme.

0780 **Tom:** To je v pořádku. Jsem zvyklý, že na mě lidé čekají.

0781 **Týna:** Tak kde ho máš? A nechci slyšet, že o ničem nevíš.

0782 **Tom:** Já o ničem nevím.

0783 **Týna:** No to snad není možné. Slyšíte toho šumaře? Já nejsem žádná tvoje stoletá fanynka, abys to na mě zkoušel. Já na večírcích ROH zpívat nemusela.

0784 **Tom:** Já mám aspoň nějaké fanoušky, ty jsi troska.

0785 **Týna:** Já jsem byla Idol roku!

0786 **Tom:** Jo, spíš idiotka roku. Lozilas tam v plavečkách po molu a vypadalas jak burský oříšek. Celý národ se ti smál!

0787 **Týna:** Jo? A kdo mi pak poslal třicet tisíc hlasů?

0788 **Tom:** Tvůj manažer. Každý to tak dělá, tak se nevytahuj.

{Do graduující hádky zasahuje Tereзка.}

0789 **Tereзка:** Tak dost! Nechcete toho už nechat? Chováte se jako pubertáci.

0790 **Tom:** *{ukazuje na Týnu, plačtivě}* To ona si začala!

0791 **Týna:** Ne on!

0792 **Žofrej:** Pane Tome, tady vaší kolegyni někdo před chvílí ukradl jednoho Zlatého slavíka. A tak si teď zřejmě myslí, že jste ji ho vzal vy.

0793 **Tom:** *{udiveně}* Jí taky?

0794 **Týna:** Nedělej.

0795 **Tom:** Ale já byl u sebe v pokoji s paní Vokounovou. Může vám to dosvědčit.

0796 **Vokoun:** Có?

0797 **Tom:** *{nejistě}* Přišla si pro podpis. Ještě tam sedí. Dostala strach. Šel jsem zjistit, co se stalo.

0798 **Vokoun:** To by odpovídalo. Doma o něm básní v jednom kuse.

0799 **Žofrej:** Tak moment. Kdo nám tedy chybí?

{Všichni přebíhají zraky jeden po druhém a vzpomínají, kdo ze stálého osazenstva tady není. Do nastalého ticha se ozývají kroky z chodby. Všichni se na ně zaměří a k jejich překvapení vejde do recepce ředitelka s podezřelým pytlem na zádech. Překvapena je i ředitelka.}

0800 **Ředitelka:** Co se tady děje?

0801 **Žofrej:** Vy jste nic neslyšela? Kdepak jste byla?

0802 **Ředitelka:** No na půdě.

0803 **Týna:** Aha. A co to máte na zádech?

0804 **Ředitelka:** Nesu pytel mouky. Myslela jsem, že bychom mohli napéct nějaké vdolky. Na ráno.

{Přitom sundává pytel ze zad a všem ukazuje, že jde skutečně o mouku.}

A může mi někdo říct, o co tady jde?

0805 **Žofrej:** Zmizel další Slavík.

{Ředitelka vypadá, jako by se o ni pokoušel infarkt či mozková mrtvice, naštěstí to ale ustojí, nicméně její ruce s pytlem mouky poklesnou a mouka se začne sypat na hlavu Vokounovi, který sedí pod ní.}

0806 **Vokoun:** Vápno ještě ne!

0807 **Žofrej:** No, myslím, že si budeme muset vážně promluvit, paní ředitelko. Běžte, prosím, do svého pokoje. Přijdu za vámi. Paní Horská, můžu na vteřinku?

{Ředitelka, Týna a Žofrej odcházejí do chodby.}

0808 **Vokoun:** A co já? Pomůže mi někdo?

0809 **Alfréd:** Bohužel, na můj vkus vypadáte až moc zdravě.

0810 **Boušková:** *{zvedá Vokouna}* Pojdte, pane Vokoune.

0811 **Vokoun:** Počkejte, ještě pes!

{Vokoun bere Artabana na vodítku.}

{na Artabana} No ty taky vypadáš. To zas bude doma křiku.

0812 **Boušková:** Tak mě napadlo, jste pojištěný proti úrazu?
{Boušková s Vokounem odcházejí na chodbu. Zůstávají Tereзка s Alfrédem.}

0813 **Tereзка:** A já abych to uklidila. Alfréde, nemáte tu nějaké koště?

0814 **Alfréd:** Jedno mi vzal Vokoun.

{Odchází do recepce pro smeták a lopatku. Tereзка uklízí mouku, scéna pomalu potemňuje.}

Obraz 16

{Pokoj ředitelky. Scéna je temná, pouze v pokoji ředitelky svítí na stole lampička. Lampička je uprostřed stolu, u stolu jsou i dvě židle. Na stěně je plno obdélníků fotografií. Ředitelka nervózně pochoduje po pokoji. Přichází Žofrej, za zády drží Zlatého slavíka, aby ho ředitelka neviděla.}

0815 **Žofrej:** Tak se posadte, začneme.

0816 **Ředitelka:** Výslech?

0817 **Žofrej:** Něco takového.

0818 **Ředitelka:** Jako v televizi? Už se těším.

{Oba usedají proti sobě. Žofrej natočí lampičku ředitelce do očí.}

Nádhera.

0819 **Žofrej:** Tak si to probereme ještě jednou.

0820 **Ředitelka:** Co? Ještě jsem vám nic neřekla.

{Žofrej položí před ředitelku na stůl Zlatého slavíka.}

0821 **Žofrej:** Poznáváte ho?

0822 **Ředitelka:** *{překvapeně}* To je ukradený Slavík! Neu-

věřitelné!

0823 **Žofrej:** Proč neuvěřitelné? Protože jste ho dobře ukryla a myslela jste si, že ho nikdo nenajde? A radím vám, mluvte pravdu.

0824 **Ředitelka:** Počkejte, mám mžitky před očima.

{Odvrací lampu od sebe na desku stolu.}

Já toho Slavíka neukradla. K čemu by mi to bylo. Vždyť by mi to zničilo pověst penzionu.

{Žofrej obrací lampu zpět na ni.}

0825 **Žofrej:** Třeba vám nejde o pověst penzionu. Třeba vám jde jen o vaši pověst.

0826 **Ředitelka:** Nechápu, co tím myslíte.

0827 **Žofrej:** Co všechny ty vaše fotografie celebrit. Co ty autogramy. Vždyť vy jste se vyfotila úplně s každým. To je už posedlost!

{Ředitelka obrací lampu na stůl.}

0828 **Ředitelka:** Ne. Tak to není. Já nezastírám, že mi jaksi lichotí, když mi moji hosté závidí moje známosti, ale krádež? To nikdy!

{Žofrej obrací lampu na ředitelku.}

0829 **Žofrej:** Jak to chcete dokázat?

0830 **Ředitelka:** Všechno jsou to fotomontáže.

0831 **Žofrej:** Fotomontáže? Všechno? Můžeme to lehce prověřit.

0832 **Ředitelka:** Všechno, kromě této.

{Jde ke stěně a odlepuje z ní jednu fotografii. Sedá si zpět a podává ji Žofrejovi. Ten si na sebe otáčí lampičku, aby dobře viděl.}

0833 **Žofrej:** To je Margareta, Zlatá slavice z roku 1976. Držíte ji kolem pasu.

0834 **Ředitelka:** Ano. To ale není tak zajímavé, jako to, kdo byl její první manžel.

0835 **Žofrej:** Pan Tom, no jistě. To je ale náhodička.
{Žofrej potichu přemýšlí. Ředitelka mu ohleduplně otočí lampu zpět na stůl.}

0836 **Ředitelka:** Já se s ní potkala po jedné estrádě tady ve městě. Zašli jsme na skleničku. Shodou okolností v tomto hotelu. Tehdy to byla ovšem jen vinárna s několika pokoji v patře. Dali jsme si lahvinku červeného.

0837 **Žofrej:** A dál?

0838 **Ředitelka:** Ráno jsme zaplatily pokoje a rozešly jsme se.

0839 **Žofrej:** Pokračujte.

0840 **Ředitelka:** Není v čem. Od té doby jsme se neviděly. Nepopírám, že je to zajímavá náhoda, ale stejně nechápu, co to má společného s ukradenými Slavíky.

{Žofrej prudce otočí lampu sám sobě do očí.}

0841 **Žofrej:** Tak to mi teď řeknete vy! Znala jste se s Tomovou manželkou, jim se pak narodila dcera. A dnes, to je náhoda, jsou pan Tom i ta jeho dcera ve vašem penzionu.

{Ředitelka otočí lampu od Žofreje zpět na stůl.}

0842 **Ředitelka:** Jeho dcera je tady u nás v penzionu?

0843 **Žofrej:** Samozřejmě.

0844 **Ředitelka:** Kdo by to do ní řekl. Ani mu není podobná. Ale je to strašně zamotané. To je tak zamotané, že potom i já můžu být klidně ten zloděj.

{Žofrej otočí lampu zpět sobě do očí.}

0845 **Žofrej:** Tak se konečně přiznejte. Přiznání je ulehčující nevolnost.

{Ředitelka otočí lampu na stůl.}

0846 **Ředitelka:** Přiznávám se.

0847 **Žofrej:** K čemu?

0848 **Ředitelka:** Ještě nevím, zatím tak obecně.

0849 **Žofrej:** Takhle se nikam nedostaneme. Já musím dopadnout skutečného zloděje.

0850 **Ředitelka:** Já to nejsem?

0851 **Žofrej:** Myslím, že ne. Tahle konstrukce je až moc zamotaná.

0852 **Ředitelka:** No jen aby, já bych si moc nevěřila. Radši mě ještě nespouštějte z dohledu a já nebudu odjíždět z města.

{Žofrej se vrátí ke Slavíkovi na stole. Ukazuje ho ředitelce.}

0853 **Žofrej:** Podívejte se. Tohleto není ani jeden ukradený Slavík, tohle je poslední slavík Týny Horské. Dalo mi velkou práci ho z ní teďka vypáčit a ručím za něj vlastním životem. Toho slavíka dnes přes noc zamknu v prázdném pokoji na konci chodby a vy to mezitím nenápadně roznesete mezi lidmi v hotelu. To je můj plán. Jasně?

{Ředitelka horlivě kývá hlavou.}

0854 **Ředitelka:** Já mám jenom strach, že to budu já.

{Scéna potemní.}

DĚJSTVÍ III

Obraz 17

{Pokoj ředitelky. Je brzké ráno, ještě tma. Ředitelka spí v posteli. Někdo buší na dveře ředitelčina pokoje. Ředitelka jde otevřít ve svém pyžamu s čepicí.}

0855 **Ředitelka:** Co se děje?

{Otevírá dveře a dovnitř vchází Žofrej.}

0856 **Žofrej:** Paní ředitelko, vyhlase poplach. Někdo ukradl i toho třetího Slavíka.

0857 **Ředitelka:** *{zaúpí}* Ježiši Kriste, Pane Bože na nebi, panenka Maria svatohostýnská, svatý Josefe, co budeme dělat?

0858 **Žofrej:** Poproste všechny, ať přijdou do baru.

0859 **Ředitelka:** *{nejistě}* I svatého Josefa?

0860 **Žofrej:** Myslím všechny lidi z penzionu, hosty i personál. Vzbudte je a ať přijdou do baru.

0861 **Ředitelka:** Ted? V šest ráno?

0862 **Žofrej:** Něco jim slibte. Třeba snídani zdarma.

0863 **Ředitelka:** Snídani zdarma? Copak kradu? No, kdo ví?

0864 **Žofrej:** Já jdu za paní Horskou, personál je snad už vzhůru, takže stačí, když obejdete ostatní hosty. Moc jich tu nemáte.

0865 **Ředitelka:** Naši poslední hosté.

0866 **Žofrej:** A oblečte se na to. Budete svědkem historického odhalení.

{Žofrej odchází, ředitelka se začne trochu zmateně oblékat. Pak otevře dveře na chodbu a zavolá.}

0867 **Ředitelka:** Terezko!

{Pokračuje v oblékání. Za chvíli za ní do pokoje přichází Terezka.}

0868 **Terezka:** Co se děje?

0869 **Ředitelka:** Ukradli i toho posledního Slavíka.

0870 **Terezka:** Ano. Žofrej mi to už říkal.

{Ředitelka chvíli mlčí a dívá se na Terezku.}

0871 **Ředitelka:** Víte, že jste podobná na svého otce?

0872 **Tereзка:** Vy ho znáte?

0873 **Ředitelka:** Kdo by ho neznal?

0874 **Tereзка:** {rozpačité} No, to je novina.

0875 **Ředitelka:** Myslíte, že váš otec ještě spí?

0876 **Tereзка:** {zmateně} To nevím. Je to možné. Je už v důchodě.

0877 **Ředitelka:** Ha ha, v důchodě. To je dobré. Mohla byste ho, prosím, vzbudit a poprosit ho, aby přišel na snídani?

0878 **Tereзка:** Prosím?

0879 **Ředitelka:** Bude se podávat snídaně zdarma!

0880 **Tereзка:** Zas tak malý důchod nemá.

0881 **Ředitelka:** To je mi jasné. Takový umělec!

0882 **Tereзка:** Umělec? To bych ani neřekla. Pracoval ve fabrice.

0883 **Ředitelka:** Jo jo, šoubyznys je jedna velká fabrika. Tak co, uděláte to pro mě?

0884 **Tereзка:** Nezlobte se, ale má to trochu z ruky. Můj otec je ze Zlína a je už starší. A minulý týden ho v parku málem zabil blesk.

0885 **Ředitelka:** Že on zase zvedal tu svoji sošku? Ale těch pár kroků snad ujde, ne?

0886 **Tereзка:** Je vám dobře? Včera jste vypadala unaveně.

0887 **Ředitelka:** Dobrá, nechte to tak, já si to pořeším sama. Vás poprosím o ty snídaně.

0888 **Tereзка:** Párky nebo vajíčka?

0889 **Ředitelka:** Je to zdarma. Namažte jim chleba.

0890 **Tereзка:** Ale no tak. Máte tam dvě celebrity.

0891 **Ředitelka:** Přidejte jim okurek.

0892 **Tereзка:** Tak já letím.

0893 **Ředitelka:** A zavolejte mi Alfréda, prosím.
{Terezka odchází, ředitelka pokračuje v převlékání. Za chvíli se ozve tukaní na dveře.}
Pojďte, Alfréde.

0894 **Alfréd:** Přála jste si, madam?

0895 **Ředitelka:** Prosím vás, zajděte za tou pojišťovačkou a za těma Vokounovýma. A jestli ještě spí, tak je vzbudte a poproste je, zdůrazňuji, poproste je, aby přišli za chvíli do baru na snídani. Je to jasné?

0896 **Alfréd:** Ne.

0897 **Ředitelka:** Bude snídaně zdarma. Rozumíte?

0898 **Alfréd:** Ne.

0899 **Ředitelka:** Chleba namazaný něčím. Dostanou okurku. Je to jednoduché. Tak co máte dělat?

0900 **Alfréd:** Jít za pojišťovačkou a Vokounovýma a nahnat je do baru. Dostanou namazanou okurku.

0901 **Ředitelka:** Ano. Teda ne. Poprosit je. Jasné? Nejsme v zajateckém táboře.

0902 **Alfréd:** Co není, může být.

0903 **Ředitelka:** Tak utíkejte.

{Alfréd dotčeně ukáže na své nohy. Otáčí cedulku!}
Ale já vím, váš průkaz. Tak tam dojděte rychlejším šouráním.

{Alfréd neochotně přikývne a odejde. Ředitelka se dooblékala a taky odchází.}

A já si vzbudím ty dvě celebrity.

Obraz 18

{Bar. Do ztemnělého baru přichází Terezka. Rozsvěcuje a chystá se na hosty. Přináší tři židle, aby ne-

museli stát. Jako první přichází ředitelka. Kontroluje přípravu.

0904 **Ředitelka:** Výborně, výborně, za chvíli se nám to začne scházet. Máme dost chleba?

0905 **Tereзка:** Jo, ale je starý.

0906 **Ředitelka:** To stačí. Přece ho nebudeme vyhazovat. *{pro sebe}* Za tu cenu.

0907 **Tereзка:** Nemám přitopit?

0908 **Ředitelka:** Zbytečné. Za chvíli se všichni zapotíme. *{zaposlouchá se}* Myslím, že už někdo jde. *{Do baru přichází manželé Vokounovi a Boušková. Vokounová má na vodítku Artabana. Za nimi jde Alfréd. Vypadá to, že je sem opravdu nahnal.}*

0909 **Alfréd:** Jdeme, jdeme, nezdržujeme se. Veškerý odpor je marný.

0910 **Vokounová:** To je skandál, budu si stěžovat. Takhle brzy ráno. *{Ředitelka jim vyráží naproti.}*

0911 **Ředitelka:** Pojdte, prosím, omlouvám se. Děkuji, že jste přišli, ale je to nutné. *{na Alfréda}* Řekla jsem poprosit!

0912 **Alfréd:** *{na ředitele}* Rozumím. *{na hosty}* Vokounovi ke stolu a Bouškovou si pohlídám osobně. Schnell, schnell!

{Vokounovi si sedají ke stolu a Boušková s Alfrédem na přinesené židle.}

0913 **Vokounová:** Paní ředitelko, můžete mi vysvětlit, co má tohle znamenat?

0914 **Ředitelka:** Prosím vás, všechno se dozvíte. Ale je to opravdu důležité. Jiná možnost nebyla, kromě policie.

0915 Vokounová: Och! No každopádně počítejte s tím, že v tomto penzionu jsem naposledy.

0916 Ředitelka: Ano, doufejme.

0917 Vokoun: Dostaneme aspoň najíst?

0918 Ředitelka: Ano, ještě, že jste mi připomněl. Jako malou kompenzaci dostanete dnes snídani zdarma. *{na Terezkou}* Už to bude?

0919 Tereзка: Nestíhám. Můžete mi aspoň nakrájet chleba?

0920 Ředitelka: Já? Snad Alfréd.

{Alfréd dotčeně vstane a ukáže na své nohy. Ředitelka otráveně mávne rukou.}

Ale jo, já vím!

{Tereзка podá ředitelce bochník chleba a nůž. Ředitelka si obojí bere a ukrajuje z bochníku dva krajíce.}

Ták, už se to chystá, jenom trpělivost.

{Dva ukrojené krajíce podá manželům Vokounovým. Ti se na ně nedůvěřivě dívají.}

0921 Vokoun: No že byste se teda předala, to se říct nedá.

{Ředitelka krájí další krajíc a podává ho Bouškové. Ta jej s úklonou přijímá.}

0922 Ředitelka: Vy se mi líbíte, vy jediná jste spokojená.

0923 Boušková: Já jsem proti podobným situacím pojištěná.

{Ředitelka krájí další krajíc. Do baru přichází Týna. Vypadá naštvaně.}

0924 Týna: Co je to za maškarádu? Před devátou vstávám, jenom když hoří.

0925 Ředitelka: Paní Horská, děkuji za vaši ochotu. Ale ono opravdu skoro hoří. Tady máte chleba.

{Podá Týně chleba a sama krájí další. Zpěvačka si svůj krajíc vezme a zamíří k barovému pultu.}

0926 Týna: Ale jestli mi okamžitě neřeknete, o co jde, odcházím pryč.

{Terezka před ni postaví láhev s pivem. Týna se na ni usměje.}

No, možná se chvilku zdržím.

{Do baru přichází Tom. Ředitelka mu jde naproti.}

0927 Ředitelka: Budte vítán, pane Tome, mezi nás. Tady máte chleba.

{Ředitelka podává Tomovi další ukrojený krajíc chleba. Tom vypadá zmateně.}

0928 Tom: Já jsem velmi překvapen a dojat.

{S úklonou přebírá chleba. Pak se ale rozpomene.}

Bylo mi ovšem řečeno, že se zde scházíme kvůli té krádeži. A že snad konečně dostanu zpět svého Slavíka.

0929 Týna: Pche!

0930 Tom: *{na Týnu}* A že viníci budou přísně potrestáni.

0931 Ředitelka: Ano, již brzo se dočkáme. Tedy snad. Doufejme. Prosím, vemte místo.

{Ředitelka bere Toma na třetí přinesenou židli. Když prochází kolem Týna, Týna Tomovi drsně ukáže svůj chleba. Do baru přichází Žofrej s taškou. Tu si odloží.}

0932 Žofrej: Dobré ráno. *{na ředitelku}* Jsou tady všichni?

0933 Ředitelka: Všichni.

{Žofrej udělá dlouhou pauzu, během které si prohlédne všechny zúčastněné. Potom začne svou řeč.}

0934 Žofrej: Dobrá, můžeme začít. Asi tušíte, proč jsem vás zde nechal pozvat. Během dvou dní se v tomto penzionu ztratilo několik cenných věcí. Přesněji řečeno, ztratili se

Zlatí slavíci. Byli tři. Pan Tom měl jednoho a slečna Týna měla dva Zlaté slavíky.

{Týna ukáže Tomovi dva prsty, Tom na oplátku vztyčený prostředníček.}

Na přání paní ředitelky, která se chtěla vyhnout skandálu, jsem se ujal vyšetřování tohoto případu. Vyslechl jsem vás prakticky všechny a dospěl jsem k nevyhnutelnému závěru – pachatelem je jeden z nás. A říkám z nás, protože to může být opravdu kdokoliv. Včetně mě, pochopitelně. Nicméně začneme nejprve u poškozených. Naši zpěváci Tom a Týna.

{Žofrej vytáhne pivní tácky s jejich výpověďmi a položí je k nim.}

Tom měl jednoho Slavíka, Týna dva.

0935 Tom: Je nutné to pořád opakovat?

0936 Týna: To se neomrzí.

0937 Žofrej: Bohužel. Dva jsou víc než jeden, ale tři jsou víc než dva. Osm je víc než šest a všechno je to o mnoho míň, než čtyřicet jedna. Svět šoubyznysu je nemilosrdný a nahoru se leze jen po zádech těch méně úspěšných. Nemám pravdu?

0938 Týna: Křišťálově čistou.

0939 Tom: Chystám comeback.

0940 Žofrej: Upřímně, vůbec bych se nedivil, kdyby za těmi krádežemi stál někdo z vás.

0941 Tom: *{na Týnu}* Já taky ne!

0942 Žofrej: Ale je nás tady víc. Například pojišťovárna Boušková.

{Žofrej předá Bouškové pivní tácek.}

Paní Boušková, po pravdě, už jste viděla někdy poctivého

pojišťovacího agenta?

0943 **Boušková:** *{rozhodně}* Ne, nikdy.

0944 **Žofrej:** No vidíte. Proto se nesmíte divit, že jsem i vás musel nakonec zařadit do seznamu podezřelých.

0945 **Boušková:** Plně vás chápu, napsala bych se na první místo.

{Žofrej položí před Vokouna pivní tácek.}

0946 **Žofrej:** Pojdme dál. Pane Vokoune, kolik dáte denně piv?

0947 **Vokoun:** Moc ne. Tak dvacet. Moje stará mě drží zkrátka.

0948 **Žofrej:** Vy nepijete za vlastní?

0949 **Vokoun:** Z podpory? Ta mi nevystačí ani na cestu domů.

0950 **Žofrej:** Takže byste byl schopen kvůli alkoholu krást?

0951 **Vokoun:** Klidně i vraždit. Jen kdyby mě ta stará tak nehlídala.

{Vokounová není z rozhovoru nadšená a snaží se Vokouna pod stolem kopnout. Nějakou ránu odnese i Artaban.}

0952 **Žofrej:** Paní Vokounová, přiznám se, že u vás mě žádný motiv nenapadá.

0953 **Vokounová:** *{usměje se}* Děkuji vám.

0954 **Žofrej:** Takže to nejspíš budete vy.

{I našťvané Vokounové tedy Žofrej předává tácek a další dává ředitelce a Alfrédovi.}

Jen ten pes Artaban to určitě nebyl, nedosáhne na kliku dveří. Ale nezoufejte, ve hře je i personál penzionu. Třeba naše paníředitelka. Byli jste někdo v její kanceláři? Jediný, s kým se nestihla vyfotit, je snad jen Donald

Trump.

0955 **Ředitelka:** {smutně} I s Donaldem se známe. Stavěli jsme na ranči Reaganů zed.

0956 **Žofrej:** Smutný případ. Stejně jako recepční Alfréd. Moc bych za to nedal, ale vy, Alfréde, určitě něco na svědomí máte. Nevím přesně co, ale řekl bych, že tito slavíci budou spíše pod vaši úroveň.

0957 **Alfréd:** Nemůžete mi nic dokázat. O svědky jsem se taky postaral.

0958 **Žofrej:** Divil bych se, kdyby ne. A zřejmě to vypadalo jako nehoda s tankem, že ano?

{Alfréd se jen usmívá a přikyvuje.}

A kdo zbývá? Slečna Tereзка a já. My jsme se hlídali navzájem, takže buď jsme zločin spáchali společně, nebo nám musíte věřit. Navíc za chvíli pachatele stejně odhalím, takže se můžete přesvědčit, že my to nebudeme.

0959 **Alfréd:** Chytré.

0960 **Žofrej:** Pojdme si teď probrat, jak jednotlivé krádeže probíhaly. Minulou noc, krádež číslo jedna. Slavík pana Toma. Ve 23:00 tady paní Horská usíná na baru. O patnáct minut později, odchází pan Vokoun vyvenčit psa, manželka se ho snaží zadržet, ale nedaří se. Odchází se slečnou Terezkou na pokoj, nemá klíče. V jednu hodinu v noci Tom zjišťuje, že mu někdo ukradl Slavíka. Kromě pana Vokouna, který byl neznámo kde a vrátil se až ve tři hodiny ráno, byli všichni ostatní v penzionu. Paní Boušková odešla na pokoj jako první, já po ní, potom ředitelka a nakonec Tereзка s Vokounovou. Alfréd zůstal v recepci. Co nám to dokazuje?

0961 **Vokoun:** Že já jsem z obliga.

0962 **Žofrej:** Alfréde, kde vy vlastně spíte.

0963 **Alfréd:** V kumbále za recepcí mám otoman.

0964 **Žofrej:** Není možné, že by kolem recepce v noci někdo prošel? Vy byste ho přece neviděl.

0965 **Alfréd:** Ale slyšel! Já v noci prakticky nespím.

0966 **Žofrej:** Jak dlouho v noci nespíte?

0967 **Alfréd:** Od Stalingradu.

0968 **Žofrej:** Já myslel včera.

0969 **Alfréd:** Jak říkám, prakticky celou noc.

0970 **Žofrej:** Dobrá. Takže když to shrnu, z první krádeže můžeme de facto vyloučit pana Toma a snad pana Vokouna. Pojdme dál. Druhá krádež se stala včera. Někdo ukradl Slavíka Týně Horské a při útěku shodil pana Vokouna ze schodů. Všichni byli v tu chvíli na pokojích. Kromě mě s Terezkou, my jsme byli na baru. Co nám dokazuje tohle?

0971 **Vokoun:** Že já jsem zase z obliga.

0972 **Ředitelka:** Já si nemůžu pomoci, pane Bé, ale vy nám ten případ spíš zamotáváte, než rozmotáváte. Zlodějem můžeme být pořád všichni.

0973 **Žofrej:** To je pravda. Ale zapomínáte na posledního Slavíka. Ten zmizel dnes v noci.

0974 **Ředitelka:** Takže už nemáme ani jednoho.

0975 **Tom:** To je skandál!

0976 **Ředitelka:** Co víme o tom třetím Slavíkovi? Kdy byl ukraden.

0977 **Žofrej:** O třetím Slavíkovi, bohužel, nevíme vůbec nic.

0978 **Týna:** No, takže jsme si tady zablblili a já teď, jestli dovolíte, půjdu zavolat policii.

0979 **Žofrej:** Obávám se, že bez policie se opravdu dál ne-

pohneme. *{chvilka ticha}* Nemám totiž sebou nástroje, kterými bych sejmul otisky prstů z tohoto Zlatého slavíka.

{Z tašky dramaticky vytáhne sošku Slavíka v průhledném sáčku. Všichni jsou překvapeni.}

0980 **Tom:** Čí je to slavík.

0981 **Žofrej:** To je váš Slavík, pane Tome.

0982 **Vokoun:** Ale to není možné!

0983 **Žofrej:** Jak to, že to není možné, pane Vokoune?

0984 **Vokoun:** *{nejistě}* Já, teda...

0985 **Žofrej:** Já teď navrhuji zavolat policii, ať sejmou otisky prstů z tohoto Slavíka a porovnají je s našimi. Paní ředitelko, můžete volat?

0986 **Vokoun:** Počkejte, ne! Ne tak rychle.

0987 **Žofrej:** Pane Vokoune, nechcete nám něco říct?

0988 **Vokoun:** Já nevím.

0989 **Žofrej:** Tak já to řeknu za vás. Když zmizel ten první Slavík, vy jste se vrátil z vycházky ještě před jednou. Věděl jste, že pan Tom má u sebe Zlatého slavíka, zahlédl jste ho na recepci cestou ven. Zvenku jste viděl, že pan Tom má zhasnuté. Alfréda jste budit nemusel, na všech klíčích je i klíč od venkovních dveří. Šel jste k Tomovi, vzal mu sošku a pak zas ven. Předpokládám, že jste ji zpeněžil v některé z nočních zastaváren.

0990 **Boušková:** Moment, ale recepční Alfréd říkal, že nikoho neviděl, že prakticky nespí.

0991 **Žofrej:** Prakticky neznamená vůbec. Tady koneckonců usvědčil pan Vokoun sám sebe. Vypověděl, že když se vracel podruhé, zvonil na Alfréda několik minut, než ho probudil. Přitom si samozřejmě mohl otevřít sám, ale

potřeboval alibi. Takže ono s tím Alfrédovým spánkem to nebude tak žhavé.

0992 **Ředitelka:** Ale jak se dostal do jeho pokoje?

0993 **Žofrej:** Pan Vokoun je bývalý zámečník. *{na Vokouna}*
Jak dlouho vám trvá otevřít zdejší typ zámku?
{Vokoun mlčí.}

Víc než pár vteřin to nebude.

0994 **Vokounová:** A co ten druhý Slavík? Ten zloděj přece mého manžela poranil a shodil ze schodů.

0995 **Žofrej:** Tady se, obávám, stalo něco jiného. Pan Vokoun si šel na pokoj pro bundu, ale místo toho skončil v pokoji Týny Horské. To se tak někdy stává, když je člověk bez prostředků. Cestou ven bohužel vlivem velkého množství alkoholu upadl, zpanikařil, sošku někam schoval a hrál přepadeného. Kam jste tu sošku ukryl?

0996 **Vokoun:** V kumbále uklizeček jsou taková dvířka od plynu. Je to dost hluboký.

0997 **Vokounová:** *{vztekle}* Ty zmetku! Takový život jsem si nezasloužila! Celé manželství tě živím a teď tohle! Ty idiote! Ty budižkničemu!
{Vokounová vyběhne ven.}

0998 **Tom:** A já si vezmu své zlatíčko.
{Tom si od Žofreje přebírá Slavíka. Vytahuje ho ze sáčku, chce se s ním pomazlit, ale zarazí se.}
No moment. To není můj Slavík, to je Týnin Slavík.

0999 **Týna:** Dovolíš?
{Týna mu vytrhne Slavíka z ruky a vezme si ho.}

1000 **Tom:** Jak to? Co to má znamenat?

1001 **Žofrej:** Dlužím vám ještě jedno vysvětlení. Toho třetího Slavíka. Ten nezmizel, toho jsem si, s laskavým svo-

lením paní Horské, vypůjčil já. A sehrál jsem tady s ním tu komedii, abyste uvěřili, že mám opravdu ukradeného Slavíka.

1002 **Vokoun:** Cože?

1003 **Žofrej:** Je to tak.

1004 **Tom:** A kde je teda můj Slavík?

1005 **Žofrej:** Zeptejte se pana Vokouna.

{Tom k němu přiběhne a chytne ho pod krkem.}

1006 **Tom:** Kde je? Mluv ty zloději!

1007 **Vokoun:** *{rezignovaně}* V zastavárně Rychlý prachy na náměstí.

1008 **Tom:** Taková vzácnost!

1009 **Vokoun:** Dostal jsem za něj tři stovky.

{Tom ho nechá být a vyběhne ven z penzionu. Na baru je ticho.}

1010 **Terezka:** *{na Vokouna}* Proč jste to udělal, pane Vokoune?

{Vokoun mlčí.}

1011 **Týna:** Viděli jste tu jeho mrchu? A to si představte, že za ní musíte chodit pro každou korunu. Já mu úplně rozumím. Terezko, dvě piva. Mně a Vokounovi.

1012 **Vokoun:** Díky.

1013 **Terezka:** Myslíte si, že je to takhle správné?

1014 **Týna:** Jasně, že jo. Vy byste na něho volala policajty?

1015 **Terezka:** Nevím, asi ne.

{Boušková s Alfrédem vstávají. Alfréd odchází do své recepce, Boušková si sedá k Týně.}

1016 **Boušková:** Všimla jsem si, paní umělkyně, že ty Slavíky nemáte pojištěné...

{Boušková debatuje s Týnou, ředitelka odchází}

s Žofrejem k recepci.}

Obraz 19

{Recepce. Ředitelka hovoří s Žofrejem v recepci. Alfréd je na svém místě za pultíkem.}

1017 **Ředitelka:** Ani nevíte, jak bych vám poděkovala, pane Bé. Zachránil jste dobré jméno našeho podniku.

1018 **Žofrej:** To snad ani nestojí za řeč.

1019 **Ředitelka:** Výborně.

1020 **Žofrej:** Říkala jste něco o ubytování zdarma?

1021 **Ředitelka:** Říkala?

1022 **Žofrej:** Jo jo. Bohužel.

1023 **Ředitelka:** Ano, jistě. Kdy odjíždíte?

1024 **Žofrej:** Za týden, možná za dva, za tři týdny. Mám tu ještě nějaké jednání.

{Podívá se směrem k Terezce na baru.}

1025 **Ředitelka:** No tak za týden. Co se dá dělat. Ale řeknu vám, tolik starostí, kvůli nějaké malé sošce. Vždyť ani není nijak pěkná.

1026 **Žofrej:** Já myslím, že jde spíš o uměleckou hodnotu.

{Na recepci zazvoní telefon. Alfréd ho vezme a vybavuje hovor. Ředitelka mezitím pokračuje v rozhovoru.}

1027 **Ředitelka:** Dejte pokoj s umělci. Jak já to vidím, tak jde jen o normální, prachsprostý obyčejný lidi, jako jste vy nebo Vokoun.

1028 **Žofrej:** Děkuji.

1029 **Ředitelka:** Akorát, že měli v životě to štěstí, že umí něco, při čem se musí stát na pódiu.

1030 **Žofrej:** Něco na tom bude.

1031 **Alfréd:** *{na ředitelku}* Madam ředitelová, máte hovor.

1032 **Ředitelka:** Kdo to je?

1033 **Alfréd:** *{pokrčí rameny}* Nějaký Bůh.

1034 **Ředitelka:** Kdo?

1035 **Alfréd:** Nevím, nějaký mladík. Chce okamžitě mluvit s ředitelem.

1036 **Ředitelka:** To chce po jednání s vámi každý.

{Ředitelka jde otráveně k recepci a bere si sluchátko.}

{do telefonu} No prosím!

{Ředitelka poslouchá druhou stranu a postupně ji tuhnou rysy. Stihne ještě pohledem zavraždit Alfréda a nakonec se už jen přidržuje pultíku, aby nespadla. Těžko se zmůže na odpověď.}

{do telefonu} Ano, rozumím, mistře, příští víkend, ten nejlepší pokoj, samozřejmě. Osobně na to dohlédnu. Nad vchodem vám pověsíme zvonky štěstí. *{poslouchá}* Jak velký máme hotelový trezor? No, obrovský. Proč se ptáte, mistře? *{poslouchá}* Aha, berete celou svou sbírku. Myslím, že jste si nemohl vybrat lepší podnik. *{poslouchá}* Ano, také doufám. Tedy pěkný den přeji. Sbohem. *{Ředitelka ztěžka zavěsí. Vypadá to, že se o ni pokouší infarkt a ukazuje na Alfréda.}*

1037 **Alfréd:** Přejete si něco, madam ředitelová?

1038 **Ředitelka:** Já si přeji vaši smrt, Alfréde.

1039 **Alfréd:** Nejste první.

1040 **Ředitelka:** Proč jste mi neřekl, kdo volá?

1041 **Alfréd:** Ale já to říkal.

1042 **Ředitelka:** Nevíte, kam by se mohlo vlézt čtyřicet jedna zlatých sošek božského Goťáka?

1043 **Alfréd:** Do mrazáku?

Ředitelka: *{nadšeně, šíleně}* To je ono! Narveme je všechny do mrazáku a na noc mě tam taky zamknete, já je tam budu hlídat. Zvládnete to, Alfréde?

Alfréd: Nebude to poprvé.

{Ředitelka konečně omdlí, její pád naštěstí zachytí Žofrej. Nebo lépe, ředitelka se zblázní.}

{Konec. Oslava s velkými i malými párky, bez hořčice, bez kečupu, bez pečiva,...}